

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVII
MARTIE — APRILIE 1969

CĂRIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Rolul femeii</i> P. V. Cazan
<i>Cu tine mamă (versuri)</i> C. Șopîrlache
<i>Rolul pastorului</i> C. Alexe
<i>Persoana Domnului Isus</i> D. Florea
<i>Domnul Hristos în serviciul Sanctuarului</i> D. Popa
<i>Eu Te-am văzut (versuri)</i> P. V. Cazan
<i>Cu Isus pe Muntele Moria.</i> K. Csongvay
<i>Apostolul Pavel</i> G. Proksch
<i>Scara cerească</i> V. Moldovan
<i>Abraam și Dumnezeu</i> V. Florescu
<i>Mă voi lăsa să fiu găsit</i> D. Ghircoiaș
<i>Un preot veșnic</i> V. Laszlo
<i>Umîlînța</i> M. Uba
<i>Îndreptățirea</i> C. Adv.
<i>Pace (versuri)</i> Szemes Zoltan

CĂRIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116*

Redactor :
DUMITRU POPA

ROLUL FEMEII

Femeia a fost și este chemată spre a fi o soție iubitoare, o mamă bună, o soră credincioasă și o cetățeană vrednică, aducătoare de vești bune. Femeia este aceea care are în miinile ei destinele familiei, ale bisericii și ale patriei. Despre ea s-a spus că este: pieirea sau mintuirea patriei... și că viitorul familiei și al patriei îl țese femeia. Ea este aceea care înfloreste trandafirii cerului în viața pămîntească; ea înnoadă legăturile sfinte ale celor mai frumoase și curate simțăminte; și tot ea este intruchiparea a fost ce este îngâșie, frumusețe, iubire, virtute, curaj și lepădare de sine. Numai o femeie, o mamă, știe ce înseamnă adevărata muncă și adevărata jertfire de sine, atunci cînd uitîndu-se pe sine trăiește numai pentru odraslele ei. Despre ea s-a spus: „Ea se îmbracă cu țările și slavă... Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății“.

Cu toate acestea, aruncînd o privire în negura vremurilor și apoi străbătînd peste veacuri, pînă aproape de zilele noastre vom constata, cu durere, că, femeia a fost lipsită de drepturile ei legitime, fiind ținută pe o treaptă mult inferioară bărbatului și adesea tratată ca o sclavă. Despre femeie Cartea Sfîntă spune că: „este un vas mai slab“, și bărbatul profitînd de acest lucru a stăpînit adesea ca un tiran — peste aceea care era os din oasele lui și carne din carnea lui. Femeia a fost creată pentru a fi un ajutor potrivit bărbatului, dar nicidecum nu a fost făcută spre a-i fi roabă.

După atîtea lupte și frămîntări abia azi femeia și-a dobîndit drepturile ei. Astăzi, la noi în țară, femeia se bucură de aceleași drepturi, fiind egală cu bărbatul în toate problemele vieții, rolul ei fiind astăzi multilateral, activînd în toate domeniile. În cele ce urmează vom arăta cîteva gânduri despre rolul femeii.

Ca soție cinstită, ea „este mai de preț decît mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine și nu rău în toate zilele vieții sale... Bărbatul ei este bine văzut la porți cînd șade cu bătrînii țării... Ea este cumuna bărbatului ei... și este un dar de la Domnul... bărbatul ei se scolară, și-i aduce laude zicînd: Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate“.

Ca mamă ea „se îndură de copiii ei... ea se scolară cînd este noapte și dă hrană casei sale... Ea face rost de lină și de in și lucrează

PETRE V. CAZAN

„Și femeile aducătoare de vești bune sînt o mare oștire“. Ps. 68,11.

...

cu mîini harnice. Ea pune mîna pe furcă și degetele ei țin fusul... Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu... Fiii ei se scolară și o numesc fericită“. Singură ea le cunoaște bucuria și durerea. Ea este cea care este gata ca să vegheze zile și nopți de-a rîndul la căpătuială copilului ei bolnav fără să se gîndească la vreo răsplată și fără să aștepte să fie lăudată pentru munca ei. Ea face totul și apoi este gata să spună ca servii din parabola Evangheliei: „Am făcut ceea ce eram datoare să fac“. Despre ea poetul a spus: „Mama pentru-al ei copil are multe desmierări/ Are inimă cu ochi și-are ochi cu sărutări/ Plînsul lui e plînsul ei, orice-l doare pe ea o doare/ Ea trăiește pentru dînsul, cînd el moare și ea moare“.

Ca educatoare „ea deschide gura cu înțelepciune asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mîncă pîinea lenăvirii“. „Ea se roagă îmbrăcată în chip cuvîncios, cu rușine și sfială; nu cu impletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sînt evlavioase“. 1 Tim. 2, 9, 10 „Ea este omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blind și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“. 1 Petru 3,4.

De asemenea femeia este chemată ca să poarte răspunderi în societate, unde alături de bărbați să aibă roluri importante. Astăzi în fața femeii stau deschise toate domeniile de activitate în care este chemată să-și dea aportul.

În istoria omenirii, femeile au înscris pagini pline de glorie. Ele au dat dovadă de mult curaj, inițiativă și eroism. Din istoria sacră apar unele femei care în împrejurări foarte critice, prin faptele și prin înțelepciunea lor au salvat poporul de la pieire. Iată ce ne raportează cronicarul unor vremuri de mult apuse despre o femeie: „Pe vremea lui Samgar, fiul lui Anat, pe vremea Iaelei drumurile erau părăsite și călătorii apucau pe căi strimbe. Căpeteniile erau fără putere în Izrael, fără putere, pînă m-am sculat eu, Debora, pînă cînd m-am ridicat eu ca o mamă în Izrael“. Jud. 5, 6,7.

Rolul femeii este de a fi o mamă în familie, în Biserică și în societate. Înțeleptul a spus: „Femeia înțeleaptă își zidește casa...“ și ea prin înțelepciunea ei va ști cum să acționeze în orice problemă a vieții. Despre o femeie s-au spus următoarele cuvinte: „Binecuvîntată să fie judecata ta, și binecuvîntată să fie tu, căci m-ai oprit în ziua aceasta să vârs sînge, și m-ai oprit minia!“ 1 Sam. 25,33.

Femeia este de asemenea chemată să fie un factor activ în promovarea păcii. Ei i s-a încredințat și ea are de apărut bunul cel mai de preț, cel mai mare și cel mai scump din această lume. Ea este gata să-și dea chiar și viața pentru copiii ei de aceea aportul ei întru apărarea păcii este ceva firesc și ea nu poate face altfel. Cu siguranță că această nobilă lucrare o va face mai întii în căminul ei, unde ea urmărește lucrurile care duc la pacea căminului ei, fapt care se va răsfrînge și asupra bisericii din care face parte și toate acestea vor contribui la pacea în societate și în lumea întreagă.

Rolul femeii este de a contribui la marea operă pentru binele a tot ce este bun, drept, nobil, adevărat și sfînt.

„Și femeile aducătoare de vești bune sînt o mare oștire!“

CU TINE MAMĂ

Cu tine mamă gîndul meu
e chiar cînd sînt departe....
dar de la mine gîndul tău
Nici cînd nu se desparte.

Cînd umbra suferinței greu
își lasă-a ei durere,
și strig atunci; o, mama mea
Sînt parcă mîngîiere.

Pe brațe porți dulce alin
și-n glas porți vindecare;
sfîtoasă-n suflet te strecoari
Dînd binecuvîntare.

De mii de ori răbdarea ta
am pus-o la-ncercare....
dar cu iubire te-ai purtat
În toată-a mea umblare.

Iubită mamă, să mă ierți
cînd întîrziî scrisoarea;
tu doar cu lacrima mă cerți
Scrutînd cu dorul zarea.

Ți-am strîns în glastra vremii azi
drept flori, gînduri senine;
și le ofer cu sfînt respect,
Sînt mamă, de la mine.

C. ȘOPIRLACHE

În educarea credincioșilor privind munca, cinstea, ordinea, morala, conservarea și apărarea bunurilor obștești și iubirea de patrie

C ALEXE

Cuvinte solemne și pline de conținut au fost adresate de apostolul Pavel lui Timotei, la începutul și în timpul activității sale de pastor al Evangheliei. Conlucrătorul său trebuia să știe cât de cuprinzătoare urma să fie munca lui; și de aceea a conturat, cu multă competență — izvorită din experiența propriei sale vieți de propovăduitor cât și a inspirației sale de proveniență divină — compartimentele vieții creștine de care trebuia să se ocupe indeosebi tânărul predicator.

Iată câteva din ele:

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus... propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blindețea și învățătura”. 2 Tim. 4,1,2.

„Vă îndemn... să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărași și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea”. 1 Tim. 2,1,2.

„Fii o pildă pentru credincioși; în vorbire în purtare, în dragoste, în credință, în curăție...” 1 Tim. 4,12

„Nu muștra cu asprime pe un bătrîn ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; pe femeile tinere ca pe niște surori cu toată curăția; cinstește pe văduvele care sînt cu adevărat văduve”. 1 Tim. 5,1-3.

„Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de vin, nu doritori de câștig mirșav:

„Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclăvețitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile” 1 Tim. 3,8-11.

„Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogăți în fapte bune, să fie harnici, gata să simtă împreună cu alții”. 1 Tim. 6,18.

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blînd cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință și răbdare”. 2 Tim. 2,24.

„Nici un ostaș nu se incurcă cu treburile vieții dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Cine luptă la jocuri, nu este încununat,

dacă nu s-a luptat după rinduieli. Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strîngă rodirile”. 2 Tim. 2,4,5,6.

„N-am mîncat de pomană piinea nimănui, ci lucrînd și ostenîndu-ne am muncit zi și noapte ca să nu fim povară nimănui dintre voi... Căci, cînd eram la voi vă spuneam lămurit: 'Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mîncească'. Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorînduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mîncească piinea lucrînd în liniște”. 2 Tes. 3,8,10—12.

Iată că, în cele câteva texte biblice de mai sus se conturează toate punctele de seamă ale subiectului nostru. Ele sînt adresate în special pastorilor, care nu trebuie să se mărginească numai la propovăduirea Cuvîntului și a rugăciunii, ci să îmbrățișeze cu simpatie și interes împlinirea tuturor trebuințelor etice și sociale din viața credincioșilor lor.

Pastorul în munca lui trebuie să aibă curaj, energie și stăruință. El trebuie să meargă înainte, în mod progresiv, pînă la realizarea idealului său religios, pe de o parte, și să ajute, pe de altă parte, credinciosului să primească „și o bună mărturie din partea celor din afară”. 1 Tim. 3,7. Aici, în acest text, apostolul Pavel se referă la prestigiul de care trebuie să se bucure cel credincios din partea autorităților și a cetățenilor de alte convingeri religioase decît cele ale lui.

Unii dintre noi sînt încă șovăitori cînd este vorba de a lărgi cercul preocupărilor lor dincolo de ceea ce numesc ei „religie”. Să ne înțelegem de la început; există incompatibilitate între propovăduirea Evangheliei lui Dumnezeu și propovăduirea obligațiilor cerute unui bun cetățean creștin? NU. Hotărît, nu.

Din contră, noi credem că un pastor trebuie să studieze cu zel și activitatea Domnului Hristos și

atunci va descoperi și va înțelege că deși El nu se amesteca în problemele de conducere civilă din vremea Sa, se ocupa totuși de oameni, cum nimeni altul nu s-a ocupat vreodată ca El. Le-a îndrumat sufletul în așa fel, încît cei ce-L urmau aveau o viață atît de schimbată, încît vorba și fapta lor le erau imediat remarcate.

Aici începe și activitatea pastoralului. Să se asemene în toate Domnului Hristos, să pornească pe drumul urmat de El, să facă pentru oameni lucrările făcute de El și atunci, întreaga lui viață și activitate nu va oglindi altceva decît viața Maestrului său, care și-a încoronat misiunea muncind fără preget pentru binele și fericirea noastră. Iar la sfîrșitul activității Sale a raportat Tatălui prin cuvintele: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”... Ioan 17,4,5.

Un asemenea efort trebuie să fie experimentat de pastor care este dator să dovedească o încordare a puterilor sale fizice și psihice în vederea atingerii scopului dorit. Efortul său trebuie să însemne muncă perseverentă și organizare înțeleaptă. Efortul, spune cineva, „este un sculptor al personalității. Pe plan uman el e o forță capabilă să producă miracole”. Și pastorul trebuie să dovedească prin muncă și efort continuu că este gata să-și împlinească lucrarea sa spirituală pînă acolo încît să sculpteze în inima credinciosului marea personalitate a Domnului Hristos care și-a închinat viața unei munci demne de El pentru binele și fericirea altora. De aceea trebuie să spunem că de cele mai multe ori credincioșii exprimă în viața lor trăsăturile pozitive de caracter ale îndrumătorilor lor.

Să începem cu munca manuală, cu munca care rămîne o binecuvîntare pentru cel ce se angajează în ea. Ea produce bunuri care schimbă fundamental viața oamenilor. Despre muncă Spiritul Profetic spune:

„Deși păcatul aduse o schimbare în condițiile de muncă... totuși ea încă se dovedește ca un izvor de fericire și progres. Și ea este și pa-

vădă împotriva ispitei. Disciplina ei face să scadă îngăduirea de sine, și face să progreseze sirguința, curățenia și hotărârea. În felul acesta ea devine o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră din starea decăzută..."

Munca alcătuiește o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră. Ce domeniu vast de activitate pentru pastor în relațiile sale cu credincioșii! Cîtă inspirație în aceste cuvinte! O adevărată spiritualizare a muncii!

În lucrul nostru trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. El ne-a dat pămîntul și comorile acestuia; dar noi trebuie să le folosim spre binele și fericirea noastră. El face să crească pomii; dar noi să pregătăm lemnăria și să clădim casa. El a ascuns în pămînt aurul și argîntul, fierul, cărbunele și sarea, dar numai prin osteneala noastră putem să le dobîndim.

Nu numai bărbații și femeile trebuie să cunoască valoarea cea mare a muncii și s-o îndrăgească ci și tinerii și bătrînii. Ei trebuie conduși să vadă adevărata demnitate a muncii. De regulă exercițiul cel mai binefăcător pentru tineret se va găsi în lucrul folositor. În școală, pe primele trepte ale studiului; în ateliere, sirguințioși și veșnic în căutarea de noi metode de lucru, de inovare, de creație. Pe ogoare, în ferme, grădini, sere experimentale, unități zootehnice și oriunde prezența omului este cerută, credinciosul trebuie să ducă cu sine o notă de sfințire în munca lui.

Copilașii cei mici găsesc în joc atît o distracție, cit și o dezvoltare; și sporturile lor ar trebui să fie în așa fel îndrumate încît să desăvîrșească nu numai creșterea fizică ci și cea mintală și spirituală. În timp ce cîștigă putere și inteligență, cea mai bună recreație și-o vor găsi în eforturile folositoare. Dar cit de greșită este tendința unor părinți care scutesc pe copiii lor de eforturi... Despărțiți de munca fizică, apar curînd la ei atitudini nefirești: dispreț față de munca fizică, apatie în fața unor dificultăți minore. De aci și cugetarea: „Dă-i omului un pește; se va hrăni cu el o zi. Învață-l să pescuiască și se va hrăni viața întreagă“.

Tineretul va trebui învățat că viața înseamnă lucru zelos, muncă stăruitoare, responsabilitate și purtare de grijă. Tinerii au nevoie de o îndrumare care să-i facă practici, bărbați și femei care să poată lupta cu orice greutate. Ei trebuie să fie învățați că este esențială disciplina unei munci sistematice și bine chibzuite nu numai ca o pavăză contra schimbărilor din viață ci și ca un ajutor al dezvoltării armonioase a întregii ființe și că „trîndăvia și egoismul degradează ființa umană“.

Fiecare copil și tînăr, fiecare părinte care cere sfațul pastorului să fie îndrumat către toate formele de producție, către acele ocupații și studii care se potrivesc aptitudinilor lor firești ca să ajungă astfel nu simplu muncitori manuali sau intelectuali ci artiști în realizările lor de mai tîrziu.

Cînd pastorul a intrat în casa de rugăciune, sau în casele credincioșilor, invitat pentru asistență religioasă, ochiul său trebuie să vadă totul în jur, aducîndu-și amînte de cuvîntul înțelept că „mina omului schimbă fața lumii“ și că, dacă Dumnezeu a organizat la început pămîntul din materia creiată de El și aflată fără o formă, în toată frumusețea lui, în prima săptămîină, tot astfel și noi putem scoate ordine și frumusețe de acolo de unde se vede lipsă și dezordine.

După caz, pastorul poate aminti despre hărnicia și spiritul de creație al fiilor profeților care și-au clădit casă: despre Domnul Hristos, dulgherul din Nazaret; despre Pavel făcătorul de corturi; despre Dorca croitoreasa, care făcea veșminte celor săraci. Pastorul poate vorbi despre femeia din Proverbe „care face rost de lînă și de in și lucrează cu mîini harnice“; despre Elisai crescătorul de vite; despre Iacob și fiii lui ciobani. Despre Iosif și Moise, Neemia și Daniel, dregători; despre Ezra cărturarul, despre Petru pescarul, și despre Estera și Debora, regine.

Oricine poate produce dacă muncește, poate aduce bunuri pentru îndestularea casei sale și pentru ridicarea productivității țării. După caz și regiune, pastorul poate da sfaț să se dezvolte stupăritul, creșterea viermilor de mătase, țesătura românească atît de frumoasă și vestită peste graniță, sădirea pomilor și folosirea oricărui petec de pămînt pentru o grădiniță de zarzavaturi.

Dar conservarea zarzavaturilor și fructelor? Cîte bogății se pierd din lipsă de cunoștință și interes și cit de mult s-ar îndestula mesele multor familii, ale căror fructe putrezesc sub pomi sau ale căror grădini rămîn necultivate.

Dar munca în cooperativă de producție, în fabrică, pe șantier, în oricare din domeniile muncii zilnice? Fiecare loc de lucru are nevoie de oameni harnici, întreprinzători, gata să privescă munca colectivă ca pe propria sa muncă și realizările obținute ca un punct de onoare al eforturilor sale. Este cineva care vrea să fie scutit de muncă? Care nu-și găsește locul potrivit? Acela să asculte următoarea relatare: „Pilotul Gheorghe Bănciulescu, cu picioarele amputate în urma unui accident a găsit în el resurse extraordinare de voință antrenîndu-se în vederea reluării pilotajului și devenind primul aviator din lume care a zburat cu pro-

teze la ambele picioare. În starea aceasta a făcut mii de kilometri deasupra Africii în scopul deschiderii unui nou traseu pentru aviația civilă românească“.

Dezvoltă în om dragostea de muncă, ajută-l să găsească binecuvîntarea și fericirea pe care le-a ascuns Dumnezeu în ea și ți-ai împlinit astfel toată datoria.

După ce omul a produs și a creat, îi revine datoria cetățenească de prim ordin, care n-ar trebui să fie neglijată de pastor în învățăturile sale adresate credincioșilor, și anume datoria de a conserva și apăra bunurile produse de întregul popor muncitor. Comportarea credinciosului într-un parc, vara în timpul concediului sau în plimbarea sa în orele de recreație, grija lui pentru uneltele Cooperativei, a mașinilor din fabrică, sau a oricărui bun aparținînd poporului; atitudinea lui față de toate acestea arată caracterul său, dă pe față învățăturile primite și asimilate și prin grija pastorului său.

Dar despre cînte, în cîte împrejurări ar trebui credinciosul s-o

dovedească? Această trăsătură de caracter era cerută și foarte prețuită în vechiul așezământ și propovăduită din plin de Domnul Hristos și apostoli.

Dictionarul limbii române definește cuvântul cinste prin: onestitate, probitate, corectitudine, virtute, fidelitate, castitate, respect, stimă, considerație, prețuire, iar omul cinstit este „cel de bună credință, cel onest, cel corect, cel virtuos, cel fidel, cel cast, cel vrednic de respect, cel stimat, cel onorabil”.

Un pastor conștiințios, de la înălțimea amvonului și prin exemplul desăvârșit al personalității sale, va sublinia neconținut această calitate esențială și distinctă celui credincios. A urmări respectarea necondiționată a legilor țării, a înfringe spiritul căpătuielii din avutul public, a fi corect în toate compartimentele vieții, a dovedi totdeauna respect față de bătrini, față de conducători, considerație pentru femeie, și bună credință în toate tranzațiile zilnice, iată linia distinctă care trebuie să caracterizeze pe un Adventist de Ziua a Șaptea.

Credinciosul se va dovedi ordonat în toate manifestările sale, și principiile morale care stau la baza credinței sale îl vor obliga să se gândească totdeauna la figura de stil folosită de apostolul Pavel în 2 Corinteni cap. 3, 2.3.: „Voi sînteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală ci cu Duhul Dumnezeuului Celui viu. Nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sînt inimi de carne”.

Așa arată un cetățean credincios adventist de ziua a șaptea rîvnitor pentru împărăția cerurilor. El luptă, crede și se roagă ca să fie „precum în cer și pe pămînt”. Pînă la realizarea acestei nădejdi care nu înșală, cetățeanul credincios are de îndeplinit toate obligațiile sale și față de patria scumpă de pe pămînt căci, dacă Biserica are menirea de a-l pregăti pentru viața viitoare, patria este chemată să-i asigure pe pămînt o viață liniștită și regulată. Biserica caută mintuirea sufletului, dar Patria binele vremelnic; ea urmărește conservarea și dezvoltarea în ordinea naturală a facultăților fizice, intelectuale, și morale.

Și dacă Patria, prin înțelepții ei conducători și prin regimul ei socialist ne asigură binele vremelnic și ne ajută în dezvoltarea tuturor facultăților noastre fizice și intelectuale asigurînd aceasta nouă și tuturor membrilor familiei noastre, drept și cinstit este ca și noi să ne dovedim, la rîndul nostru fără reproș în relațiile noastre cu Patria. Iubirea și devotamentul nostru pentru ea, să fie cultivate și

exteriorizate în chip ideal. Abraam, prietenul lui Dumnezeu, a dovedit iubirea și devotamentul său față de țara lui în diferitele împrejurări ale vieții. Iată ce găsim scris despre el în această privință:

„Bogat în credință, nobil și mărinimos, nestrămutat în ascultare și umilit în simplitatea vieții sale, Abraam se dovedi și un conducător înțelept, viteaz și dibaci în război. Adoratorul lui Dumnezeu nu numai că aduse un mare serviciu țării prin intervenția lui promptă și plină de vigoare — ci dovedi că... dreptatea nu este lașitate și că religia îi dădu curaj să intervină pentru apărarea dreptului și scăparea celor apăsați. Fapta sa eroică îl făcu să aibă influență mult răspîndită printre semnițiile care locuiau împrejurul lui”.

Biblia abundă în fapte de dăruire pentru patria de pe pămînt, ca un simbol al dăruirii și al așteptării celei de sus. Domnul Hristos a zis: „Dați dar Cezarului cele ce sînt ale lui”, însemnînd astfel ce o brazdă adîncă relațiile curate și strînse pe care trebuie să le avem cu țara, cu năzuințele ei, cu dezvoltarea sentimentului de curat patriotism. Cînd întreaga suflare românească ia parte cu însuflețire la realizarea planurilor naționale, cînd români, maghiari, germani, sirbi, ruteni și bulgari și-au dat mîna făcînd zid în jurul Conducătorilor ei, și membrii Comunităților noastre să se găsească alături nu atît din datorie cit din „îndemnul cugetului lor curat” înaintea lui Dumnezeu și a simțămîntului de înaltă prețuire creștină a apropiatului.

Iosif... crescut cu multă gingășie în casa tatălui său ajunse, — printr-o bogată experiență alături de Dumnezeu — un om de înaltă tinută în afaceri, educat prin studii făcute la școlile din Egipt, observațiuni personale și legături strînse cu oamenii. A fost chemat să fie conducătorul poporului într-un moment de mari greutăți și primejdii; și el a făcut lucrul acesta în așa fel încît și-a cîștigat încrederea întregului popor. S-a aruncat în brazda nevoilor poporului, în mijlocul căruia trăia, s-a identificat cu nevoile și năzuințele lui și a fost respectat de oameni și iubit de Dumnezeu.

Pavel, marele învățător duhovnicesc luă asupra sa atît datoritiile cele mici cit și cele mari. El a recunoscut necesitatea de a lucra atît corporal cit și spiritual și și-a cîștigat întreținerea printr-o meserie. În timp ce predica în marile centre ale civilizației, el nu înceta a face adesea și corturi, cînd lucrul acesta era necesar. Luîndu-și rămas bun de la prezbiterii din Efes, el zise: „Singuri știți că mîinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine”.

Pavel avea daruri spirituale înalte și viața sa dovedea puterea unei înțelepciuni deosebite. Principii de cea mai înaltă însemnătate, principii care n-au fost cunoscute celor mai mari spirite din timpul său, sînt desfășurate în învățăturile sale și demonstrate prin exemple din viața sa proprie. El avea acea înțelepciune înaltă care împărtășește o cunoaștere repede și simpatia inimii; care aduce pe oameni în contact cu alți oameni, făcîndu-i în stare să deștepte în ei firea cea mai bună, și să-i îndemne la o viață mai înaltă. Cu toții au avut cuvinte de îndemn creștin dar și de înaltă prețuire. Drepturile sale de cetățean și le-a folosit după cuvînt, și în toate preceptele sale religioase a subliniat necesitatea dezvoltării aceluși simțămînt de ascultare, respect, identificare cu năzuințele țării.

Am trecut în revistă caracteristicile de seamă ale unor înalte personalități Biblice cu scopul vădit de a intruchipa astfel figura proeminentă a pastorului atît pe tărîm religios cit și social. Să îndrumăm tinerii spre studiu și meserii, spre acea muncă creatoare care a transformat teritoriul țării într-un șantier uriaș de lucru: orașele, în centre civilizate unde nivelul de trai a crescut și unde așezămintele de învățămînt stau la dispoziția tuturor; comunele, surse inepuizabile de bogății materiale și valori spirituale în plin avînt.

În munca sa de formare a caracterului trebuie să clădească cu perseverență, cărămidă cu cărămidă, credința cea curată a Domnului Hristos, bazată pe iubirea de frați, pe iubirea care se dăruiește pentru aproapele, pe iubirea exprimată pentru întreaga umanitate. Apoi patria activă ce se mistuiește în muncă; în acel iureș impetuos pentru producerea de bunuri, pentru ridicarea productivității și a bunei stări generale în cinstirea ei și în apărarea tuturor valorilor cîștigate cu truda întregului popor; cu cinstea, deziderat absolut necesar în angrenajul cel nou al sistemului nostru politic și social. Cu acea morală înaltă care trebuie să caracterizeze pe cetățeanul creștin adventist; cu identificarea și dezvoltarea simțămîntului de înalt patriotism care trebuie să-l găsească pe fiecare creștin adventist alături de aspirațiile patriei, gata să-i apere fruntariile, gata să stea zid în jurul conducătorilor ei înțelepți.

În Republica Socialistă România unde se găsesc puse la dispoziție toate premisele dezvoltării armonioase ale omului nou, pastorul adventist enumerîndu-le să și le însușască, și alături de munca sa de natură religioasă să depună cu sirg și munca de ridicare a nivelului social și cultural al credincioșilor săi.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să fim găsiți ca dînd tuturor „hrană potrivită la timp potrivit”.

PERSOANA DOMNULUI ISUS

D. FLOREA

* * *

Scrierile Sfinte ale Vechiului Testament ne arată calea către Dumnezeu și această cale este Isus Hristos. Pentru Apostoli, Hristos era începutul, centrul și sfârșitul Sfințelor Scripturi. Și într-adevăr Isus Hristos este obiectul principal al vieții credinciosului, deoarece El stă la început ca Creator al nostru la mijloc ca Mintuitor al nostru și la sfârșit ca Judecător al nostru.

Ceea ce soarele este pentru plante, este Isus Hristos pentru cel credincios. El este unicul lui izvor de lumină spirituală, necesară și clară.

Poetul Carossa spunea despre El: „Isus, Soarele cel mare nu e pierdut de nimeni. El poate fi întunecat de nori dar în fiecare clipă poate să reînvie“.

Sînt dovezi din afară de Biblie despre existența lui Isus ca persoană istorică. În primul rînd sînt declarațiile Talmudului care, nicidecum lingușitoare, nu lasă să se întrevadă nici cea mai slabă îndoială cu privire la existența lui Hristos. Josef Klausner, un învățat iudeu din timpul nostru, recunoaște: „Deși știrile sînt fragmentare, putem totuși trage concluzia, că Isus a trăit, că el trebuie să fi fost o personalitate extraordinară și că a trăit și a murit în Iudea pe vremea Romanilor“. Iosif Flaviu, istoric iudeu, contemporan apostolilor, raportează despre existența, influența, activitatea lui Isus Hristos și despre aderenții Lui.

Posedăm relatări și de la istoricii Romani, care vorbesc despre Hristos. Tacit, vorbește de prigonirea creștinilor de către Nero, și derivă numele lor de la Hristos „pe care procuratorul roman Pilat din Pont l-a condamnat la moarte sub domnia lui Tiberiu“. Și în scrierile lui Suetoniu și ale lui Pliniu cel tînăr ne lovim de numele lui Hristos. Istoricul englez Bruce zice: „Istoricitatea lui Isus este pentru un istoric lipsit de prejudecăți tot atît de incontestabilă ca și istoricitatea lui Iuliu Cezar. Cercetători istorici de seamă ca Ranke, H. G. Nells

și A. Toynbee nu ascund credința lor în realitatea vieții lui Isus.

Însă izvoarele cele mai însemnate ale vieții lui Isus sînt epistolele apostolului Pavel și relatările Evangheliilor. Chiar dacă nu dau toate amănunțele vieții lui Isus, ele caută să dea informații exacte cu privire la timpul activității Lui ca învățător și poartă caracteristica unor relatări de la martori oculari. Apostolii nu voiau să falsifice și nici n-ar fi putut să prezinte vreun fel de falsificări. Aci se potrivește cuvîntul lui Rousseau: „Vrem noi să spunem că istoria Evangheliilor a fost născocită în chip arbitrar? Prietene, născocirile nu se fac așa. Născocitorul ar fi fost mai mare și mai fenomenal ca subiectul“.

Dar cine era acest Isus din Nazaret, despre care e sigur, că a trăit în prima jumătate a primului secol după felul nostru de calculare, în Palestina? Cu privire la aceasta mulți și-au frămîntat mințile și au dat cele mai felurite răspunsuri. Poetul german Leasing îl considera un Învățător luminat, criticul Reimarus un predicator iudeu, care voia să elibereze pe Iudei de sub jugul romanilor, pentru a statornici un regat iudeu, pe care el îl numea Impărăția lui Dumnezeu. Pentru că nu a izbutit, de desnădejde ar fi murit. Voltaire la rîndul lui credea că trebuie să vadă în El un entuziast cinstit, un Socrate al țării, care niciodată nu s-a gîndit să întemeieze Creștinismul.

Dar toate aceste păreri nu ne pot fi de ajutor. Fundamentul oricărui răspuns obiectiv nu pot fi decît Evangheliile și Epistolele Noului Testament.

Isus Hristos nu ne-a lăsat în nedumerire cu privire la persoana Sa. La întrebarea lui Ioan Botezătorul: „Ești Tu Acela, care trebuie să vină, sau să așteptăm un altul? El a răspuns cu un citat din profetul Isaia, care se referea la Mesia: „Orbii văd, ologii umblă,

leproșii sînt curățiți, surzii aud, morții înviază, săracilor li se vestește vestea cea bună, Ferice acela, care nu găsește o pricină de poticnire în Mine“! Cînd marele preot L-a întrebat la judecată: „Spune-ne, dacă ești Mesia, Fiul lui Dumnezeu“, Isus a răspuns clar și lămurit: „Da, sînt“.

Isus nu e un anonim, deoarece în El s-au împlinit profețiile mesianice ale Vechiului Testament. Nădejdea arătării lui Mesia (Ebr. Meșiah, grec. „Christus“, „Unsul“) este un fenomen singular al soliei Vechiului Testament. Aci ajungem la simburile cel mai lăuntric al revelației divine, care iarăși și iarăși se ocupă de arătarea acestei Persoane. Teologii consideră că „Tot mai mult se clarifică în profeții și ilustrații scopul lui Dumnezeu. Mai întîi se desfășoară anumite lucruri, apoi ele sînt iluminate de alți profeți, pe acestea se clădește mai departe — pînă cînd din toate profețiile se adună oarecare lumină. Binecuvîntarea lui Abraam era generală, în Isaac, Iacob și Iuda a devenit mai precisă; acestuia din urmă i s-a făgăduit biruință, putere, prestigiu, slavă, o împărăție, sau dacă se vrea, un Pacificator. Dar toate acestea au rămas tot în general; clarificarea a fost mai apropiată numai cînd a apărut căpetenia întregii case, David... Urma să apară un rege al păcii. David a murit, împărăția s-a prăbușit... Apoi a venit din nou făgăduința. Isaia descrie o împărăție veșnică din seminția lui Iuda din casa lui David... dar ea urma să fie un început modest al unei împărății spirituale... Mica arată micul Betleem ca loc de naștere; toți profeții arată că această împărăție veșnică de natură spirituală trebuie să odrăslească din dispreț și sărăcie... Daniel primea o făgăduință clară care fixa un timp care avea de a face cu istoria lui Izrael, a cetății, a templului, fiind o indicațiune a perioadei arătării Unsului. Intregul Vechi Testament prezintă o dezvoltare a intenției ei tot mai extinse și mai spirituale. Noul Testament este împlinirea Vechiului Testament așa

cum simbularele iese la iveală cind sînt date la o parte toate cojile și invelişurile care-l ascundeau. Acestea au fost date la o parte tot mai fin, pînă cînd S-a arătat Hristos“.

Pe vremea lui Hristos se aștepta cu multă înflăcărare arătarea lui Mesia. Oricît de felurite ar fi putut fi curentele, într-un lucru erau una: Ziua Arătării Lui nu mai era departe. Concepțiile acelea neglijau însă rolul ce mai însemnat al Trimisului lui Dumnezeu. Suferințele și moartea Lui mintuitoare. Iudeii își făuriseră însă păreri subiective despre Mesia și despre arătarea Lui.

Dar Isus a mers neabătut pe calea Sa mesianică. De copil s-a trezit în El conștiința misiunii Sale, că vine nu ca Judecător cum l-ar fi dorit unii, ci ca Mintuitor. De aceea chemarea Lui e o chemare la mintuire. Domnia lui Dumnezeu începe în sens spiritual, căci urmează să fie înfrîntă împărăția lui Satana, a răului. În împărăția aceasta nu e loc pentru cei cu îndreptățire de sine, ci numai pentru cei ce au nevoie de mintuire. Dar mintuirea vine numai de la Dumnezeu, păcătosul nu o poate cîștiga singur. Mintuirea lui Dumnezeu este iertarea păcatelor, Evanghelia, vestea cea bună. Chemarea mintuirii este chemarea la ascultare. Înțocirea e radicală, se dă pe față în ascultarea sinceră față de poruncile lui Dumnezeu. Însă asigurarea iertării lui Dumnezeu se găsește cuprinsă în jertfa morții Lui, care are caracter ispășitor. Cel fără de păcat, din iubire pentru păcătos, ia asupra Sa dreapta pedeapsă, ca să elibereze pe cel osîndit și să-l mintuiască de urmările veșnice ale judecății.

Drumul acesta unic cu toate sublimitățile și cu toate înjosirile lui l-a terminat Isus în ziua aceea de Paște a anului 31 d. Hr., cînd a fost condamnat de Pilat și de Iuda, a luat pe umertii Săi sfirtecați crucea de ocară, pentru a împăca lumea și omenirea cu Dumnezeu, așa cum fusese arătat profetului

Isaia cu 700 de ani mai înainte: „Disprețuit era El, cel din urmă dintre oameni, un om al durerilor, deprins cu suferințele. Ca unul de care se ascunde fața, așa era disprețuit. Nu L-am prețuit, Dar El a purtat suferințele, S-a încărcat cu durerile noastre. L-am socotit ca lovit, nimerit de Dumnezeu și chinuit. Dar a fost zdrobit. Spre mintuirea noastră au fost pedepse asupra Lui, Prin vinătățile Lui s-a făcut mintuirea noastră. Ca oile rătăceam noi încoace și încolo. Fiecare mergea pe drumul lui. Domnul a pus însă asupra Lui vinovăția păcatelor noastre ale tuturor“.

Nu mai acest Hristos este cel adevărat, cel trimis de Dumnezeu. Toți ceilalți care se dau drept Hristos, împlinesc cuvîntul profeției: „Se vor ridica Hristoși mincinoși“. Isus din Nazaret nu e un anonim, un profet oarecare, nu unul dintre mulți alții, ci Mintuitorul făgăduit în Vechiul Testament de Dumnezeu și Trimis al Lui.

Cea mai mare parte a vechiului Izrael a lepădat pe Mesia cel trimis de Dumnezeu, și pentru faptul că nu corespundea la concepția lor omenească despre Mesia, dar și datorită pretențiilor Lui la Divinitate. Isus zicea: „Acolo unde doi sau trei sînt adunați în Numele Meu, acolo sînt Eu în mijlocul lor“. Paralicului coborît prin tavan în casa supraplină, îi spune: „Fiule, iertate îți sînt păcatele“, și împotrivorii Lui gîdeau: „Cum poate acesta să vorbească astfel? El hulește! Cine poate să ierte păcatele decît numai Dumnezeu“? El vorbește despre ingeri pe care îi trimite la porunca Sa.

El Se consideră ca fiind mai mare ca Solomon și mai mare ca Abraam deoarece zice: „Înainte de a fi Abraam, Eu sînt“. El e mai mare ca Templul, poruncește din propria Sa autoritate, cînd în Predica de pe Munte accentuiază de repetate ori: „Eu însă vă spun!“ Da, El nu Se sfiște să pretindă asemănarea cu Dumnezeu,

Tatăl, cînd spune: „Eu și Tatăl una sîntem“. Și că aceasta nu se spune numai cu privire la unitatea de părere, ci despre o unitate a Naturii, reiese din deplinătatea puterii personale numai a lui Dumnezeu, de a da viață veșnică, deoarece spune: „Le dăruiesc viața veșnică“.

În sensul acesta e de înțeles și faptul că Isus e tras la răspundere înaintea Marelui Consiliu. Titlul de „fiu al lui Dumnezeu“ era folosit și în general pentru poporul Izrael. Titlul acesta era însă restrîns pe vremea lui Isus la cel mai distins reprezentant al poporului, Mesia. Isus mai scoate însă și ceva deosebit din acest titlu, căci pentru El este expresia adevăratei înrîuriri în natură cu Dumnezeu. Și contemporanii Săi l-au înțeles bine pretenția, căci L-au acuzat: „El Se face pe Sine asemenea lui Dumnezeu“. Deoarece Isus nu Se vede numai ca „Fiu al lui Dumnezeu“ în sensul unui titlu onorific, ci în realitate și în sensul naturii, marele preot putea să vorbească despre o pretinsă hulire a lui Dumnezeu.

De fapt Isus Hristos nu și-a însușit pretenția aceasta în chip nemeritat și încumetat, ci pe temelul autorității naturii Sale cu adevărat divine. Va rămîne totdeauna pentru noi credincioșii o taină, cum a putut Isus să unească natura Dumnezeiască cu natura Sa omenească și în ce mod se comportau una față de alta aceste două naturi. Dar mulțumită fie adusă lui Dumnezeu, că putem crede, ceea ce priceperea noastră mărginită nu poate să pătrundă. Lucru sigur este că acela care tăgăduiește Divinitatea lui Isus Hristos, tăgăduiește și Sfînta Scriptură, deoarece aceasta mărturisește cit se poate de clar despre natura divină a lui Isus. Dintr-un studiu lipsit de prejudecată și sincer al Bibliei orice om rațional trebuie să ajungă la următoarea înțelegere:

1. Existența lui Isus se extinde în trecut înainte de nașterea Sa omenească. „Ioan a mărturisit despre El, a strigat și a vorbit: Acesta e Acela despre care ziceam: Cel care vine după mine este înainte de mine, deoarece El era înainte de mine“.

2. Existența lui Isus se extinde în trecut înainte de Creațiune (preexistență): „Și acum proslăvește-Mă Tu, Tată, la Tine însuși cu slava, pe care am avut-o la Tine, înainte de a fi lumea“.

3. Isus Hristos este Cretorul însuși:

„Deoarece prin El s-au făcut toate lucrurile, cele din cer și de pe pămînt, fie tronuri de domnii, domnii, principate sau puteri: Toate au fost făcute prin El și pentru El“. „După ce Dumnezeu de multe ori și în mai multe feluri a vorbit mai înainte părinților în profeși, la sfîrșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul, pe Care El L-a așezat ca

moștenitor al tuturor lucrurilor, prin Care El a făcut și lumile“.

4. Isus Hristos e Dumnezeu. „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia odihnește pe umărul Lui și Se numește Numele Lui: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte al Veșniciei, Prinț al Păcii“.

Multe din cele care în Vechiul Testament sînt atribuite lui Iahve (evreește), se raportează în Noul Testament la Hristos. Comparația următoare tinde să arate aceasta. În Ioel 2,32 se spune: „Și se va întimpla că oricine va chema Numele lui Iahve, va fi mîntuit“. Pavel raportează aceasta la Hristos, prin faptul că redă pe Iahve prin „Kyrios“ (Domn), deoarece în Rom. 10,13, zice: „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit“. Dar Domnul este Isus, deoarece în vers. 9 se spune: „Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta... vei fi mîntuit“.

Comparații asemănătoare găsim în Psalmul 102,25-28, Ebr. 1,8-10, în Isa. 40,3,3; Mat. 3,3 și Isa 6,1-3; Ioan 12,41.

Pe lângă aceasta Noul Testament vorbește cît se poate de explicit despre natura divină a lui Isus:

„La început a fost Cuvîntul, și Cuvîntul a fost la Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu“. Cuvîntul nu este nimeni altul decît Hristos, deoarece se spune în versetul al patrusprezecelea: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit între noi și noi am privit mărirea Lui, o mărirea ca a unui Fiu unic al lui Dumnezeu“.

Toma copleșit de puterea minunată a lui Isus a strigat: „Domnul meu și Dumnezeul meu“.

Apostolul Pavel recunoaște: „Căci în El locuiește trupește întreaga plînatate a Dumnezeirii“. Iar Filipenilor le scrie: „Deși era în chip dumnezeesc, n-a socotit Dumnezeirea ca o posesiune care să fie ținută bine, deoarece a luat chip de rob și a fost asemenea omului la înfățișarea din afară și în constituția trupească a fost găsit ca un om“. În epistola către Titu găsim cuvintele: „Așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mintuitor Isus Hristos“, și în epistola către Ebrei stă scris: „Cu privire la Fiul însă (zice Dumnezeu): Tronul Tău, o, Dumnezeule, este din veșnicie în veșnicie“.

Iar ultima carte a Bibliei, Apocalipsul lui Ioan, cunoaște natura dumnezeiască a lui Hristos, așa cum se poate deduce dintr-o comparație între Apoc. 1,4,5,8 și Apoc. 22,12,13:

5. Isus Hristos posedă toate însușirile divine:

- a) Veșnicie
- b) Atotputernicie
- c) Atotștiință
- d) Atotprezență

6. Acum în ce privește natura Sa

omenască, se poate spune, că se află sub Tatăl:

„Dar vedem pe Isus, care a fost pus cu puțin mai pe jos de ingeri, din cauza suferințelor morții, că a fost încoronat cu slavă și cinste“.

Toate aceste afirmații se întemeiază pe viața lui Isus Hristos, deoarece viața Mintuitorului este cea mai impunătoare apărare a calității Lui de Fiu al lui Dumnezeu. Deși om adevărat ca și noi, El este și Dumnezeu adevărat, cel „Cu totul Altfel“, „Mai pe sus de Lume“ și „De o putere covârșitoare“. Nu e ceva omenesc în înfeles obișnuit, de a aduce o atare viață, așa cum a trăit mai înainte Isus din Nazaret. El este singurul din omenire care putea să spună despre Sine: „Cine dintre voi mă poate convinge de păcat“?

Laotse, Confuciu, Mahomed, toți cei mari din domeniul religiei, au trebuit să recunoască faptul că erau păcătoși. Așa de pildă Confuciu spune: „În știință poate că sînt de aceeași valoare cu alți oa-

meni, dar că personal să transpun în faptă natura celor nobili — aceasta încă nu am ajuns-o“. De la Mahomed avem un șir de recunoșteri de păcate. Așa de pildă un cuvînt din Coran spune lui Mahomed: „Să știi dar, că nu există un alt Dumnezeu în afară de Alah și roagă-te pentru iertarea păcatelor tale“.

Sigiliul asupra calității de Fiu al lui Dumnezeu a lui Isus Hristos este mormîntul gol în acea dimineață de Paște, deoarece moartea, plata păcatului, nu putea să țină pe Cel fără păcat. De aceea nu-L vom înțelege și recunoaște, dacă nu ne plecăm sub cuvîntul: „De ce căutați pe Cel viu printre cei morți?.. A înviat!“

E bine de cel care ca și Sören Kierkgaard poate să exclame: „Fericite de cine nu se poticnește de Hristos, cine crede, că Isus Hristos a trăit aci pe pămînt, și că El a fost acela drept care S-a dat, omul cel mai mic și totuși Dumnezeu, Fiul unuia născut al Tatălui.“

În serviciile Sanctuarului

D. POPA

*

„Să-Mi faci un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor“. Ex. 25,8.
„Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părăsirea suferinţelor Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui“. Fil. 3,10

* * *

în fiii neascultării transformându-i şi conducându-i spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Căci „Îl vor numi Emanuel, ceea ce înseamnă Dumnezeu este cu noi“. Mat. 1,23.

Idealul creştin este tovărăşia cu Dumnezeu, identificarea cu El, umblarea cu El. „Enoh a umblat cu Dumnezeu“. Gen. 5,24. Moise a vorbit cu El faţă către faţă. Ex. 33,11. Dar Izrael nu era pregătit pentru o asemenea experienţă. Ei trebuia să fie învăţaţi lecţiile de respect şi sfinţenie. Ei trebuia să înveţe că fără de sfinţenie nimeni nu poate să vadă pe Dumnezeu. Ebr. 12,14. Pentru a-i învăţa aceasta, Dumnezeu a poruncit ca ei să-l facă un Sanctuar pentru ca să poată locui în mijlocul lor.

Domnul Hristos şi Sanctuarul, iată cea mai intimă şi perfectă legătură cuprinsă în laturile planului de mîntuire conceput de cer, mai înainte ca Cuvîntul să aducă la existenţă lumina, pămîntul, viaţa. Hristos, chintesenţa iubirii divine, manifestarea vizibilă a Tatălui, lucrarea mîntuirii în corp divino-uman, iubirea personificată, cuprins în simbolurile Sanctuarului pămîntesc, slujind ca Mare Preot în cel din ceruri, iată tema studiului de faţă. Nu vom avea spaţiul şi timpul material a ne ocupa de acest vast şi multilateral subiect, dar vom contura esenţa simbolisticii şi învăţăturii Sanctuarului şi serviciile lui urmărind în toate prezenţa, lucrarea şi intervenţia cerului în desfăşurarea în timp şi spaţiu a planului de mîntuire.

Singura cale posibilă pentru mîntuire, cale spre viaţa veşnică, este Domnul Hristos. În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiţi“. Fapte 4,12. Iar Psalmistul, pătrunzînd în taina Sanctuarului consemnează: „Căile Tale, o Doamne

sînt în Sanctuar“. Ps. 77,13. Să ne plecăm deci cu smerită atenţie spre căile cele sfinte ale lui Dumnezeu, dezvăluite în serviciile Sanctuarului, a cărui centru şi conferinţă este şi rămîne a fi Domnul şi Mintuitorul nostru Isus Hristos.

În ritualul Sanctuarului din timpul peregrinării poporului Izrael în pustie, iar mai tirziu în templul înălţat lui Iehova, au fost aduse multe jertfe. Dar oricare ar fi fost numărul lor şi indiferent de varietatea lor, fiecare jertfă fără nici o excepţie — arăta înainte către JERTFA CEA MARE — spre moartea Domnului Isus Hristos, Domnul şi Mintuitorul nostru. El era antitipul tuturor acestor jertfe ce se aduceau.

Cînd Moise — invitat fiind — urcă cu teamă sfinţită Muntele Sinai, rămînînd în consfătuire cu Dumnezeu multe zile, cu acea ocazie, „Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis: — Vorbeşte copiilor lui Izrael: Să-Mi aducă un dar; să-l primii pentru Mine de la oricine-l va da cu trager de inimă... Să-Mi faci un locaş şi Eu voi locui în mijlocul lor... Să faceţi cortul... după chipul pe care ţi-l voi arăta... Să faci un chivot de lemn... să-l poleieşti cu aur curat... să pui în chivot mărturia, pe care ţi-o voi da... Să faci un capac al ispăşirii de aur curat. Să faci doi heruvimi de aur... la cele două capete ale capacului ispăşirii; să pui capacul ispăşirii pe chivot şi în chivot să pui mărturia pe care ţi-o voi da. Acolo Mă voi întîlni cu tine. Să faci o masă de lemn de salcim, s-o poleieşti cu aur curat... Să pui pe masă piile pentru punerea înainte; ca să fie necurmat înainte Mea... Să faci un sfeşnic de aur bătut. Din laturile lui să iasă şase braţe... Cortul să-l faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte... Să faci o perdea albastră purpurie şi cărămizie şi de în subţire răsucit... ea să facă despărţirea între locul sfînt şi locul prea sfînt...“ Ex. 26. „Să faci apoi un altar din lemn de salcim...“ Ex. 27. „Să faci totul după modelul ce ţi-a fost arătat pe munte“.

„Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: În ziua întii a lunii întii, să întinzi locaşul cortului întîlnirii. Să pui în el chivotul mărturiei, şi înainte chivotului să atirni perdea dinlăuntru. Apoi să aduci masa, şi să pui pe ea cele rinduite. După aceea, să aduci sfeşnicul, ca să-i aşezi candelile. Alta-

h vastitatea infinită a universului se aşternu o tăcere apăsătoare. Harfele fiinţelor din spaţiile nemărginite... amuţiră! Ingerii, fiinţele necăzute de preţutindeni au rămas într-o dure-roasă aşteptare... Ceva nedorit s-a petrecut undeva în universul lui Dumnezeu; ceva ce a tulburat iarăşi liniştea cerurilor. Adam şi Eva creafi de Dumnezeu spre veşnică bucurie şi fericire, căzură pradă uşoară celui ce deveni vrămaş al dreptăţii divine, Satana. Păcatul, moartea împreună cu tot cortegiul nefast al păcătuirii se instalără în omenire.

Adam şi Eva fură nevoiţi a părăsi grădina Edenului, dar nu mai înainte ca în răcoarea grădinii, glasul cel blind şi iubitor al cercului Tată să fie auzit: „Unde eşti Adame?“ Gen. 3,9. Deşi neascultători, deşi căzuse sub imperiul distrugător al păcatului, Dumnezeu îi căută. Acestea sînt cele dintii cuvinte ce ne-au rămas de la Dumnezeu după căderea primilor noştri părinţi în păcat.

Dumnezeu, divinitatea, căutînd un păcătos ce se ascundea de El, Dumnezeu ca Tată, se îngrijeşte de cele trebuincioase celor ce aveau să ducă lupta întoarcerii la ascultare de Dumnezeu. El nu-l părăseşte pe Adam în voia propriilor lui puteri. Îl caută, îl cheamă, rînduieşte un Mintuitor şi îl învaţă să vadă în mielul jungliat ca jertfă, pe Cel ce avea să moară pentru a face posibilă reintrarea pe porţile păzite acum de ingerul purtînd fulgerele cerului în mîini.

Au fost luate măsuri pentru reîntoarcerea lor la starea de la care au căzut: În vederea acestui lucru Dumnezeu rînduieşte un plan, care să ofere Fiului Său posibilitatea mîntuirii celor păcătoşi şi locuirea Sa în mijlocul lor. Dacă părăsirea Edenului a fost o consecinţă inevitabilă a păcătuirii lor, atunci pentru ce n-ar merge Cerul, Dumnezeu, împreună cu ei? Dacă păcătosul nu mai putea rămîne în prezenţa lui Dumnezeu, şi să se bucure de o directă comuniune cu El, atunci de ce oare n-ar fi trăit Dumnezeu cu ei acolo unde mergeau?

Astfel, la împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis credincioşilor Săi următorul cuvînt: „Să-Mi faci un Sanctuar (un locaş sfînt) ca Eu să pot locui în mijlocul lor“. Ex. 25,8. Minunează-te cerule şi rămii înmărmurit pămîntule! Iubirea divină îşi găseşte drumul realizării

rul de aur pentru tămiile să-l așezi înaintea chivotului mărturiei, și să atrni perdeaua la ușa cortului. Să așezi altarul pentru arderile de tot înaintea ușii locașului cortului întilnirii. Ligheanul să-l așezi între cortul întilnirii și altar, și să pui apă în el. Să așezi curtea de jur împrejur, și să pui perdeaua la poarta curții. Să iei undelemn pentru ungere, să ungi cu el cortul și tot ce cuprinde el, și să-l sfințești, cu toate unelele lui, și va fi sfințit". Ex. 40,1—9. Moise a făcut întocmai.

„Atunci norul a acoperit cortul întilnirii, și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întilnirii, pentru că norul stătea deasupra lui, și slava Domnului umplea cortul. Cât au ținut călătoriile lor, copiii lui Izrael porneau numai cînd se ridica norul deasupra cortului. Și cînd nu se ridica norul nu porneau, pînă ce nu se ridica. Norul Domnului era deasupra cortului ziua; iar noaptea, era un foc înaintea întregii case a lui Izrael, în timpul tuturor călătoriilor lor". Ex. 40,34—38.

Sanctuarul menționat aici era ceea ce de obicei se numește tabernacol. De fapt era un cort cu pereții de lemn, cu acoperișul alcătuit din trei straturi de material, cel mai dinăuntru fiind din pînză de in subțire, iar cel din afară din „piei de berbec vopsite în roșu, și peste ea o învelitoare din piei de vîței de mare". Ex. 26, 14. Clădirea propriei zis nu era așa de mare. Era o construcție mobilă, făcută așa fel că putea fi desfăcută și purtată cu ușurință. La data aceea, Izraeliții, călătoreau în Egipt spre locul așezării lor, făgăduiți de Dumnezeu.

Cînd a început să domnească Solomon, desigur că tabernacolul cel vechi trebuie să fi fost într-o stare cam ruînată. Trecuse peste el citeva sute de ani și fusese expus vînturilor, soarelui și ploilor. David dorise să înalțe Domnului o casă, dar nu-i fu îngăduit de Dumnezeu. Solomon, fiul și urmașul său pe tronul lui Izrael, trebuia să facă acest lucru, și astfel templul a fost făcut din pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo așa că nici un ciocan nici o unealtă de fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii. 1 Regi 6,7. Templul astfel construit avea cam zece metri lățime și lung cam de treizeci de metri.

În veacul al VI-lea înainte de Domnul Hristos, templul lui Solomon a fost nimicît, distrus de Nebucadnezar. Izrael se dedase la idolatrie. Toate străduințele lui Dumnezeu de a-i scoate din această stare au fost zadarnice. Cu această ocazie, Nebucadnezar a ars casa Domnului, a dărîmat zidurile Ierusalimului și șaptezeci de ani Izrael a stat în robia Babiloniană. După acest interval de timp, templul a fost reclădit purtînd numele

de templul lui Zorobabel, probabil după chipul templului lui Solomon. În el nu se afla chivotul. Acesta a pierit la timpul învaziei lui Nebucadnezar. Se spune că oameni sfinți, l-au luat, l-au ascuns undeva, pentru a-l feri de profanare.

Templul acesta a fost folosit pînă aproape de zilele Domnului Hristos, cînd locul lui a fost luat de templul numit al lui Irod, care constituia una din minunile lumii de atunci.

Dar să încheiem istoria Sanctuarului și a templului în diferitele lui intruchipări și să ne ocupăm de serviciile ce se făceau aici, de prefigurarea acestor lucrări ce Domnul Hristos avea să le aducă la îndeplinire în mod desăvîrșit pentru păcătoși.

Considerăm că serviciile din Sanctuarul din vechime și apoi din Templu subliniau anumite adevăruri vitale, legate de lucrarea de mîntuire a Domnului Hristos și jertfa Sa ispășitoare.

Epistola către Ebrei menționează sacrificiile și jertfele aduse de poporul Iudeu și care puteau fi clasificate astfel:

Jertfe „zilnice" (Ebrei 7,27; 10,11) și sacrificiile anuale (Ebrei 9,7; 10,3). Aceste jertfe erau aduse zilnic, și în fiecare an cu ocazia zilei de ispășire. O analiză a lor va demonstra că Bunul Dumnezeu desfășură (în simboluri) înaintea credincioșilor Săi planul ce-l avea pentru mîntuirea celui păcătos, plan ce avea în centrul său persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos.

După cum în Noul Testament a fost necesar ca patru scriitori să contureze în Evangheliile lor viața Domnului Hristos pe pămînt, tot astfel, în Vechiul Testament au fost necesare diferite jertfe sau faze ale lucrării de aducere a jertfelor, ca să reprezinte lucrarea atotcuprinzătoare a Domnului Isus, ca Marele Sacrificiu, Marea Jertfă adusă pentru mîntuirea celui păcătos.

Jertfele de dimineața și seara erau aduse continuu, în fiecare dimineață și în fiecare seară, în fie-

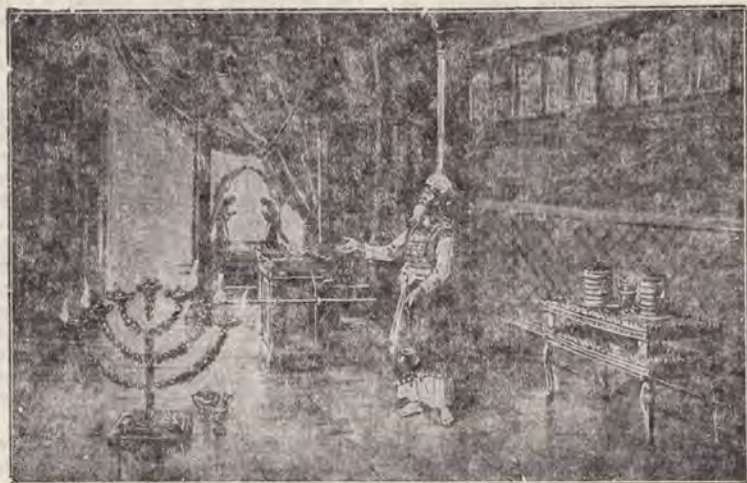
care zi a anului, indiferent de evenimentele zilei sau sărbători. Se aduceau și cînd se prăznuiau Paștele sau Ziua Ispășirii.

„Întregul sistem al jertfelor, se baza pe aceste jertfe zilnice, care nu erau niciodată omise și cărora toate celelalte jertfe le erau subordonate. Nici chiar triumful Paștelui sau cercetarea zdrobitoare de sine din ziua ispășirii, nu afecta această jertfă zilnică. Erau numite și jertfe necurmăte (Ex. 29,38,42), și simbolizau într-un sens unic jertfa Domnului nostru Isus Hristos, care este totdeauna gata a face ispășire pentru cel păcătos. Demonstrează lucrarea — totdeauna valabilă, în limitele timpului acordat — a harului divin în mîntuirea tuturor celor ce cred. Ebr. 7,3; 10,12. Trebuie să subliniem faptul că această jertfă necurmătată nu era adusă de către o anumită persoană. Ea era adusă pentru poporul întreg. Nu era o jertfă adusă lui Dumnezeu de către păcătos; ci din contră, era jertfa adusă de Domnul pentru cei ai Săi. Ea era adusă indiferent dacă izraeliții se foloseau, făceau, prin credință apel la ea, sau nu.

„Acest fapt servea izraeliților lecția vitală a adevărului și anume — constanța și deplina lor dependență de jertfa ispășitoare a Domnului Hristos — și de asemenea lecția credinței ce trebuia să se prindă de meritele Mîntuitorului făgăduiți și care era înfățișat în sacrificiul, în jertfele ce se aduceau".

Intr-un sens deosebit, special, jertfele de dimineața și seara, înfățișau sacrificiul Domnului Hristos adus pentru toți. Domnul Hristos era prin excelență prezent în aducerea acestei jertfe.

Aceste jertfe constituiau — pentru Izraelul din vechime — tipul, după cum jertfa Domnului Hristos constituia antitipul lucrării pentru iertarea păcatelor și mîntuirea tuturor celor ce se supun lui Dumnezeu. Ele reprezentau jertfa Domnului Hristos, „pentru fiecare om" (Ebr. 2,9) și avea să devină „jertfa de ispășire pentru păcatele

noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi". 1 Ioan 2,2.

Jertfele de dimineața și de seara au adus în mintea și înima credincioșilor lui Dumnezeu posibilitatea mântuirii lor — calea ieșirii din păcat. Ele descopereau calea eliberării din sclavia nelegiuirii. Oriunde trăiau izraeliții, ei puteau să se întorcă cu fața spre Ierusalim în timpul aducerii jertfelor de dimineața și seara, să-și mărturisească păcatele și să cunoască faptul că Dumnezeu lor îi va ierta. 1 Regi 8,29.30.46-50.

Jertfele zilnice ale păcătoșului. Dar erau aduse și jertfe zilnice, individuale, pentru păcat. Acestea erau acele jertfe pe care păcătosul personal și adunarea erau sfătuiți a le aduce — arderi de tot, jertfe de împăcare, daruri de mâncare, jertfe pentru păcat, etc. Acestea puteau fi numite, jertfele aduse de cel păcătos. Aceasta nu însemna, desigur, că fiecare păcătos din Israel își aducea zilnic jertfele sale la sanctuar. În timpul existenței Templului, aceste daruri puteau fi aduse numai la Ierusalim. Deut. 12,5.6.13.14.26, și cum majoritatea izraeliților trăia departe de Ierusalim, era practic imposibil pentru ei a aduce zilnic jertfele lor la Ierusalim. Dar prin jertfele necurmuate de dimineața și seara, ei puteau fi siguri că păcatele lor erau zilnic iertate. Ei se puteau încrede cu toată tăria și certitudinea în harul lui Dumnezeu. Dacă jertfele necurmuate erau aduse pentru cel păcătos, fie că acesta căuta sau nu să se folosească de ele, deci erau aduse de Dumnezeu pentru ei, așa cum Domnul nostru Isus Hristos a fost dat jertfă de cer pentru păcatele noastre, aici păcătosul era cel ce aducea această jertfă, și recunoscând că o aducea în locul său își așeza mâinile peste jertfă mărturisindu-și păcatele. Apoi jertfa era sacrificată.

Aducerea de către păcătos a acestei jertfe, era un act al credinței. Persoanei care accepta lucrarea jertfei necurmuate, ce reprezenta jertfa Domnului, i se dădea ocazia să-și manifeste credința în lucrarea acestei jertfe. Dacă în jertfele de dimineața și seara noi vedem lucrarea de ispășire ce a fost oferită, îndeplinită de cer, în jertfa individuală a celui păcătos noi vedem actul credinței de a accepta această ispășire. Prima jertfă reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, a cerului pentru păcătos, cea de a doua acceptarea de către cel credincios a lucrărilor lui Dumnezeu pentru el. Ambele erau aduse zilnic. Aceste jertfe erau fundamentale și simbolizau eliberarea sufletului omnesc de puterea păcatului, prin Isus Hristos, Jertfa Supremă. Această experiență a celui păcătos noi o numim în limbajul obișnuit, naștere din nou. În această supunere a inimii și a vieții, nu numai că cel în cauză

experimentează iertarea păcatelor, ci el are pace cu Dumnezeu în Isus Hristos.

Ziua Ispășirii. Punctul culminant al tuturor jertfelor ceremoniale ale anului, era Ziua Ispășirii. Lucrarea acestei zile deosebite era un tip, o ilustrare a ultimului aspect a marelui lucrări a lui Dumnezeu pentru om. În vechiul Israel aceasta era ziua judecării. Aici era cu prisosință simbolizată lucrarea Domnului Hristos, marelui nostru Mare Preot, care în Sfânta Sfințitor din Sanctuarul ceresc mijlocește pentru noi.

Umbra și realitatea. În epistola Sf. Apostol Pavel către Ebrei citim: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al mării, în ceruri, ca slujitor al locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”. Ebr. 8,1-2.

Din aceste texte noi înțelegem că după cum tronul lui Dumnezeu este real și Domnul Isus care stă pe el este real, adevărat, tot astfel sanctuarul sau tabernaacolul din ceruri este tot atit de real. Cu privire la forma lui, cunoaștem numai ce este descoperit în Sfânta Scriptură.

Un lucru ce trebuie subliniat, este faptul că Sanctuarul din pustiie a fost făcut „după chipul ce ți-l voi arăta”. Acest lucru este subliniat în multe locuri din Biblie. Moise a fost sfătuit de Dumnezeu să facă toate lucrurile după „chipul ce ți-l voi arăta”. Ex. 25,9. Lui i-a fost reamintit faptul că acest model i-a fost arătat în timp ce se afla pe munte, sus, în convorbire cu Dumnezeu. „Cortul să-l faci după chipul care ți s-a arătat pe munte”. Ex. 26,30. Nu Moise a fost cel ce a făcut planul Sanctuarului. Planul, sfaturile, au venit direct de la Dumnezeu. Moise a fost sfătuit să facă totul după chipul, modelul arătat. Expresia greacă — spun comentatorii — pentru chip, model, este „TUPOS”, și este tradusă cu, „formă, figură, chip” etc. Alte traduceri spun: „o imitare a modelului văzut”. Deci un lucru cert este faptul că Sanctuarul pămîntesc a fost numai o copie a celui ceresc, dar la scara pămîntului nostru, a realității. Umbra și realitatea acționind în planul de mîntuire.

Din toate cele de mai sus, reținem faptul că Domnul Hristos este Marele nostru Mare Preot (Ebrei 4,14); El este Preot în veac după rînduiala lui Melhisedec. Ebr. 5,6. Domnul Hristos este un slujitor al Sanctuarului, al locului prea sfânt. Ebr. 8,2. Domnul Hristos este marele nostru Mare Preot care ne somează să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să găsim har, pentru ca să fim ajutați în vreme de nevoie. Ebr. 4,16. Pentru că El este un Mîntuitor desăvîrșit, El are o preoție neschimbătoare, și de aceea și poate să mîntuiască în chip de-

săvîrșit pe cel ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Ebr. 7,25.

Iată deci că preoția Domnului Hristos este un punct cardinal de doctrină în învățăturile Noului Testament. Slujba de Mare Preot a Domnului Hristos ocupă un loc proeminent în teologia Adventistă. Persoana și lucrarea Lui se pot urmări distinct în toate serviciile Sanctuarului pămîntesc și cel ceresc, lucrare pe care El o aduce la îndeplinire în favoarea noastră.

Domnul Hristos în desăvîrșirea acțiunilor prefigurate în serviciile Sanctuarului, a fost jertfă și a fost și Cel ce aducea jertfă, a fost atit preot, cit și victimă.

„După cum în serviciul umbră, marele preot lăsa la o parte hainele sale pontificale și oficia în haine simple, albe ca un preot de rînd, tot astfel, Domnul Hristos a dat la o parte hainele Sale strălucitoare și S-a învesmîntat cu natura noastră omenească și a adus jertfă: El fiind preotul, El fiind victima”.

Preoția Levitică, din serviciul umbră, era consacrată prin singele taurilor (Lev. 8), dar Domnul Hristos, în perfecțiunea preoției Sale, a fost consacrat cu propriul Său singe. Ebr. 9,12. „El S-a adus jertfă pe Sine însuși”. (Ebrei 7,27), aceasta este declarația Sfințitor Scripturi, și ca preot al nostru El a fost consacrat pentru veșnic, și lucrul acesta s-a făcut nu fără jurămînt. Ebr. 7,27,28.20.

Preoția Lui include deci aducerea Sa ca jertfă, căci numai un preot putea să aducă jertfe. Iar prin vîrsarea propriului Său singe, El a ratificat legămîntul cel veșnic, pe care Dumnezeu l-a făcut cu omul la început. Și totuși, efectele acestei jertfe n-ar fi niciodată valabile, dacă Domnul Hristos n-ar fi înviat din morți. „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința noastră”. Ebr. 15,14.

În timp ce noi, ca Adventiști de Ziua a Șaptea, credem că Sanctuarul înălțat de Moise, cu sistemul jertfelor, ca un tip, urma să-și găsească împlinire în jertfa desăvîrșită și preoția Domnului Hristos, noi recunoaștem de asemenea că lecții importante pot fi învățate din studierea Sanctuarului și a serviciilor lui. Dar în timp ce tipul și umbra ritualului Levitic avea o importanță spiritală, nu trebuie să ne așteptăm ca fiecare detaliu al Sanctuarului din vechime să aibă o însemnătate. Sanctuarul în sine și serviciile din el — luate la un loc — au fost date spre a ne arăta calea lui Dumnezeu. Sanctuarul cu serviciile lui sint o parabolă, o pildă vie a realității, o instituție profetică cu o profundă semnificație.

Conștiinții de faptul că Sanctuarul și serviciile lui sint o parabolă

vie, o umbră a sanctuarului din ceruri, să urmărim pe Domnul Hristos în lucrarea ce o are de făcut în Sanctuarul ceresc. În privința aceasta Sfânta Scriptură nu dă loc nici unei speculații. El slujește acum în Sanctuarul ceresc. Ebr. 8, 1-2.

Cînd Domnul Isus muri pe crucea Golgotei, catapeteasma templului s-a sfișiat, demonstrînd tuturor că tipul s-a înlînit cu antitipul. Pentru prima dată, locul prea sfînt din sanctuarul pămîntesc a fost deschis privirii omenești — a fost profanat și, deci nu mai era deloc sfînt. Toate barierele au fost frînte. „Deci să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, de îndrăznele stropite și curățate de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său”. Ebrei 10,22.20. Domnul nostru Isus Hristos și-a dat trupul Său pentru viața lumii. Ioan 6,51 Și astfel drumul spre ceruri a fost deschis. „Căci nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine”. Ioan 14,6. Domnul nostru Isus Hristos se află acum pe tronul Tatălui. El este Mîjlocitorul nostru (1 Ioan 2,1), reprezentîndu-ne și susținîndu-ne înaintea Tatălui.

„Prin viața Sa nepătată, prin ascultarea și moartea Sa pe crucea Golgotei, Domnul Hristos mijlocește pentru cei păcătoși ce caută să scape de păcat. Iar acum, nu numai ca un simplu petiționar mijlocește El pentru mîntuirea noastră, ci ca un biruitor ce-și reclamă trofeele biruinței Sale. Jertfa Sa este completă, și ca Mîjlocitor al nostru El aduce la îndeplinire lucrarea ce s-a angajat a o îndeplini, ținînd înaintea lui Dumnezeu Tatăl cădelnița plină conștinnd meritele Sale nepătate, cum și rugăciunile, mărturiile și mulțumirile credincioșilor Săi. Parfumate cu parfumul neprihănirii Sale, acestea se înalță la Dumnezeu ca un miros plăcut”.

Domnul Hristos în serviciile Sanctuarului. Inepuizabil izvor de inspirație și meditație sfîntă. Sanctuarul. Tabernacolul. cortul întîlnirii loc al prezentării planului de mîntuire în simbolice acțiuni. Serviciile din el reprezentau lucrarea Domnului Hristos pentru mîntuirea tuturor celor ce vor crede. Hristos personificat în simbolurile cortului întîlnirii.

În jertfele ce în mod cu totul deosebit arătau spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii și în slujbele zilnice ale preotului și culmînd cu lucrarea Marelui Preot din Ziua Ispășirii, toate acestea reprezentau faze și acțiuni ale planului de mîntuire. Iubirea în acțiune. Iată într-un cuvînt ce reprezenta Sanctuarul.

Nu este de mirare că Psalmistul, după profundă și inspirată meditație exclamă: „Căile Tale, o Doamne, sînt în Sanctuar”. Ps. 77,13. Căile mîntuirii Sale se întîlnesc aici,

Și nu trebuie să ne mire faptul că Satana încearcă să zdruncine convingerile multora chiar cu privire la aceste învățături clare și atotcuprinzătoare.

Una din rătăcirile contemporane ale lui s-a oprit chiar asupra ritua-lului zilei de ispășire, poate tocmai pentru că sînt momentele cele mai dramatice și cele mai minunate ale planului de mîntuire, ale slujbei din sanctuarul ceresc, ce se desfășoară astăzi. Încercînd să abată atenția de la lucrarea Domnului Hristos în Sfînta Sfințelor, acesta se incurcă cu „coarcele” în tușurile tenebroase ale vieții și acțiunilor sale, inspirînd pe reprezentanții Săi la a pune sub semnul incertitudinii probleme de felul acesta: „Pe cine reprezintă faptul de trimis în pustie”? lăsînd însă la o parte lucrarea minunată a Domnului Hristos din sanctuarul din ceruri.

Adevărul despre sanctuar, despre lucrarea Domnului Hristos ca Preot, Mare Preot și Jertfă Ispășitoare este cheia descifrării căilor lui Dumnezeu. Este un adevăr specific Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Toți cei ce-l aprofundează pătrund în tainele descoperite, descifrate — în măsura în care lutul suportă această descifrare — ale planului de mîntuire, a lucrării Domnului Hristos. Timpul lîmitat și năci intenția n-a fost de a prezenta în mod exotiv toată simbolistica Sanctuarului, a serviciilor lui. Este numai încercarea de a readuce în a-

tenția studiului și meditației noastre inepuizabilele realități ale Sanctuarului și actualitatea acestui studiu pentru noi și slujirea noastră.

Nu putem încheia fără să ne oprim fața asupra persoanei sfințite a Domnului Hristos, a Marelui nostru Mare Preot din Sanctuarul ceresc, a Jertfei de Ispășire pentru mîntuirea noastră.

În piesele Sanctuarului și în slujbele din el, persoana Domnului Hristos este pretutînden prezentă, tocmai pentru a insufla păcătosului încredere, credință, nădejde, „căci în nimeni altul nu este mîntuire”.

Ca slujitor al locului Prea Sfînt, El stă în fruntea slujitorilor Săi, ca să-i susțină, ca să le dea exemplul de credincioșie în îndeplinirea slujbei înaintea lui Dumnezeu. Ce lecție pentru noi slujitorii lui Dumnezeu! El a slujit cu jertfa propriei Sale vieți cauza mîntuirii; El Preot, El jertfă. Și cum vom putea noi slui cauza mîntuirii... jertfînd pe alții! Căci Domnul Hristos iubindu-i pe ai Săi, i-a iubit pînă la capăt. Noi slujitorii de astăzi avem de învățat lecția slujirii dezinteresate, lecția jertfirii de sine, lecția iubirii. Să ne apropiem fiecare cu inima cercetătoare spre a redescoperi în noi căile lui Dumnezeu ca apoi să putem rosti cu bucurie sfîntă, împreună cu marele David: „Căile tale, o Doamne, sînt în Sanctuar”. Și, atunci norul prezenței Sale va coborî asupra noastră și lucrării noastre!

EU TE-AM VĂZUT ISUSE!

Eu Te-am văzut Isuse, demult îmi amintesc
Era-ntr-o primăvară cînd pomii înfloresc:
Mi-ai spus atunci cuvinte cum nimeni nu mi-a spus
Și-n pieptu-mi plin de teamă speranța mi-ai adus.

Văzutu-Te-am Isuse din nou pe inserat,
Cînd Tu cu ucenicii în taină ai plecat...
Erai într-o grădină, dar nu Te-am cunoscut
Pe fața Ta cea blîndă doar singe am văzut.

Văzutu-Te-am Isuse în noaptea cea mai grea,
Cînd gloata nemiloasă venit-a să Te ia...
Și vai, în fruntea gloatei, în fruntea celor răi,
Era conducătorul chiar unul din ai Tăi.

Văzutu-Te-am Isus spre ziuă, chiar în zori,
Pe cap aveai cunună, dar nu era din flori...
Erai lovit, cu bice, scuipat și palmuit,
Ai Tăi, învățăceii, demult Te-au părăsit.

Văzutu-Te-am Isuse în drumul spre Calvar,
Slăbit de suferință și totuși plin de har;
Erai căzut sub cruce cu fața la pămînt:
Iubire din iubire și Miel de jertfă sfînt.

Văzutu-Te-am Isuse pe cruce răstîgnit
Și-am auzit în noapte cum totul „S-a sfîrșit”.
Iar Tu, Stăpînul vieții, pe veci biruitor,
Smerit plecata-i capul spre viața tuturor.

Văzutu-Te-am Isuse a treia zi din nou,
Cînd moartea-a fost învinsă iar Tu suprem Erou
Invins-ai pe vecie și moarte și păcat:
Trofeu al biruinței: Hristos a înviat!

PETRE V. CAZAN

Cu Isus pe muntele Moria

K. CSONGVAY

APOSTOLUL PAVEL

G. PROKSCH

Era prima zi a ultimei săptămîni ce Isus urma să o mai petreacă pe pămînt; ultima vizită a Sa la Ierusalim. De aceea dădu acestei ocazii o însemnată deosebită, ca un fol de rămas bun de la cetatea iubită.

Apropiindu-se de Betfaghe și de Betania, în fața muntelui numit al Măslinilor, Isus trimise pe doi dintre ucenicii Săi a-l aduce un măgăruș din satul apropiat.

Și călare pe măgăruș, asemenea regilor lui Izrael, Isus porni în susul muntelui. Mulțime multă îl însoțea; cei care se îndreptau spre Ierusalim spre a lua parte la sărbătoarea Paștelor își așterneau hainele pe drum ca înaintea unui rege al lui Izrael și-l aclamau zicînd: „Binecuvîntat este împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile prea înalte”! Luca 19, 29—38.

„Cînd procesiunea atînsese sprînceana dealului, și era să coboare spre cetate, Isus Se oprî, și împreună cu El toată mulțimea. În fața lor se întindea Ierusalimul în toată slava lui, scaldat acum în lumina soarelui scăpătînd. Templul atrase toate privirile. În măiestroasă grandoare se înălța pe deasupra tuturor clădirilor, ca arătînd spre cer, către singurul Dumnezeu, viu și adevărat.

„În timp ce soarele aproape de scăpătat estompa și aurea cerul, slava lui strălucitoare lumina marmora albă a zidurilor templului și scînteia pe capitelurile aurite ale coloanelor lui. Din creasta dealului, de unde stătea Isus și cei ce-l urmau, avea înfățișarea unei clădiri masive de zăpadă, împodobită cu acoperișuri ascuțite de aur. La intrarea templului era o viță din aur și argint, cu frunze verzi și ciorchini masivi, executată de artiștii cei mai iscusiți. Lucrarea aceasta reprezenta pe Izrael ca pe o viță răditoare. Aurul, argintul și verdele viu, erau combinate cu un gust rar și cu aleasă îndeminare; cum se răsucea grațios în jurul coloanelor albe și strălucitoare, agățîndu-se cu cîrcei scînteietori de ornamentele lor de aur, absorbea splendoarea soarelui în apus, strălucind ca de o slavă împrumutată din cer”.

Toată această măreață privește ce umplea de încîntare și mîndrie ochii tuturor izraeliților ce însoțeau pe Isus, asupra Lui atrase o grea și apăsătoare înfrîntare ce și-o exprima în cuvintele: „Ierusalime... de cite ori am vrut să string pe copiii tăi cum își strînge găina puii sub aripi, și n-ați vrut”; și plîngînd adăugă: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!” Mat. 23, 37; Luca 19, 42.

Înțelegem aceste cuvinte ale Domnului Isus mult mai bine cînd le așezăm în cadrul săptămîinii patimilor ce inaugura intrarea Sa în Ierusalim.

„Ce-aș fi mai putut face” este dezvăluirea întregii strădanii de îndrumare către o viețuire care să reflecteze o credință mintuitoare, faptică, iar nu numai o pompă fără de suflu innoitor de gînduri, și practică.

De asemenea, cuvintele: „dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi” vin să completeze ideea de mai sus cum și îndelungă răbdare a lui Dumnezeu, nefiind niciodată prea tirziu. „Această zi” alcătuită pentru izraeliții acelor vremuri ocazia de aur, era vremea cînd se transpunea în fapt aceea ce fusese arătat în tip lui Abraam pe Muntele Moria. Acolo se dezvăluise părintelui credincioșilor întregul plan al mîntuirii prin jertfirea lui Isus. Abraam urma să printr-o asemănare, în slabă măsură însă, să înțeleagă ce a însemnat pentru Cer jertfirea Domnului Isus.

„Această zi” era ziua spre care în deplină credință și-a îndreptat Abraam privirile și nădejtile, și credința aceasta în jertfa mîntuitoare a Domnului Isus i-a fost socotită ca neprihănire.

Cu multe veacuri de la Abraam, Domnul Isus reactualiza experiența acestui bărbat al credinței în cuvintele: „Tatăl vostru Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”. Ion 8,56.

Templul clădit de Solomon purta în sine această experiență mînutată și revelatoare pe care o făcuse Abraam cu Dumnezeu, deoarece el clădise templul pe acest Munte Moria. De asemenea stîncă de pe Muntele Moria, înălțimea unde Abraam adusese ca jertfă pe Isaac, a alcătuit chiar locul altarului arderi de tot a templului zidit de Solomon.

Urmare la pagina 13

El era un iudeu, nu numai prin descendență, ci și printr-o educație de o viață întregă, devoțiune patriotică și credință religioasă; educat la Ierusalim de către cei mai eminenți rabini și instruit în toate legile și tradițiile părinților. Încă din tinerețe el deveni un membru al Sinedriului.

Biografia Apostolului Pavel poate fi rezumată în felul următor:

Pavel s-a născut în jurul anului 10 al erei noastre. La vîrsta de 30 de ani, Pavel a trecut prin experiența convertirii sale în fața Damascului. După zece ani a pornit în activitatea sa. În vremea culminării activității sale, Pavel își scrisese aproape toate epistolele între anii 50—60. În timpul domniei lui Nero, Pavel a suferit moartea de martir prin tăierea capului, în jurul anului 67. Pînă astăzi încă nu s-a reușit să se stabilească o cronologie exactă a vieții apostolului.

Apostolul Pavel amintește în cîteva rînduri, că avea o suferință fizică. Aceasta era o boală care l-a chinat pe apostol aproape două decenii. În privința aceasta s-au făcut diferite presupuneri. Însă nu se poate spune nimic precis ce fel de boală a fost. Amintind această suferință, Apostolul Pavel scrie Corintenților: „Și ca să nu mă umflu de mîndrie... mi-a fost pus un tepuș în carne”. 2 Cor. 12, 7. Prin această expresie, Pavel se referă la boala sa, care a fost desigur cunoscută corintenților. Din aceste cuvinte se poate trage concluzia, că boala lui îi producea niște dureri care se manifestau prin înțepături. Nimeni însă nu știe ce fel de boală a fost aceea. Unii cred că ar fi fost dureri de cap, alții că ar fi suferit de reumatism, însă toate aceste aprecieri, fiind făcute la o așa distanță de timp, nu pot fi valabile.

Mai important decît acest lucru este pentru noi faptul următor: Chiar dacă am avea în fața noastră un om perfect sănătos, te prinde mirarea, cînd te gîndești la eforturile corporale, prilejuite de călătoriile lui misionare, care erau atît de istovitoare, și aceasta cu atît mai mult, cînd îți dai seama, că este vorba de un om, care a trecut adesea prin dureri chinuitoare! Din niște calcule rezultă că Pavel a parcurs în prima sa călătorie misionară mai mult decît 1.000 de km; în a doua cel puțin 1.400 de km., iar în a treia, cam 1.700 de km; în aceste calcule nu sînt cunoscute călătoriile lui de mai tîrziu. Și aceste călătorii lungi, el le făcea de obicei pe jos, prin locuri primejdioase, fără nici un confort. El se

mulțimea cu puțină hrană, dormea noaptea după posibilități, iar acolo unde se oprea pentru mai multă vreme, muncea cu mîinile sale pentru a-și cîștiga pîinea, și mai întîi de toate, el purta în duhul său o mulțime de griji istovitoare, care influențau desigur și starea lui corporală. Un om, care a putut duce o asemenea viață ani de-a rîndul, a avut o voință atît de puternică, încît a cerut de la corpul său slab să-i dea tot ce voia el.

Voința sa! Da, cînd ne gîndim la această voință, atunci vom ajunge să cunoaștem și firea apostolului. Epistolele sale ne descoperă lucruri foarte importante în privința aceasta. Fiecare epistolă a apostolului Pavel este totodată și un tablou al lui Pavel, ba în unele din epistolele lui se succed chiar mai multe tablouri și în toate aceste autopoortrete, pe care ni le-a lăsat în mod inconștient, se descoperă sufletul său mare și nobil.

În ceea ce privește temperamentul său, Pavel avea, o voință puternică și poseda aptitudini de conducător spiritual.

După convertirea lui a dat dovadă de rivnă, energie! „Saul se întărea din ce în ce mai mult, și făcea de rușine, pe Iudeii, care locuiau în Damasc, dovedind că Isus este Hristosul”. Fapte 9,22.

Ni se pare oare, că Apostolul Pavel ar fi fost un „supraom”, adică un erou viteaz, care n-a pierdut niciodată curajul în viața sa? Greșim, dacă presupunem așa ceva! Dar tocmai de aceea îl simțim așa aproape de noi! Ba, mai mult decît atît; el nu a fost nici măcar lipsit de timiditate! Așa de exemplu scrie către Corinteni: „Eu însumă cînd am venit în mijlocul vostru, am fost slab, și plin de cutremur”. 1 Cor. 2, 3. În a doua sa epistolă către Corinteni vorbește despre un necaz mare, prin care a trecut împreună cu tovarășii lui de călătorie. „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață”. 2 Cor. 1,8.

Cînd muștra păcatele fraților și surorilor lui de credință, Pavel era foarte sever; însă același apostol căuta să cîștige inima credincioșilor, ca unul care-i iubea cu adevărat. Pe Corinteni, care i-au produs multe necazuri, îi muștră cu următoarele cuvinte:

„Cum! Cînd vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul... nu este între voi nici măcar un singur om înțelept, care să fie în stare să judece între frate și frate?” 1 Cor. 6, 1, 5. Însă cu cîtă iubire gîngășă și duioasă știe el să se adreseze aceleiași Comunități, cînd le scrie: „Am dat drumul gurii față de voi, Corintenilor! Ni s-a lărgit inima. Voi nu sinteți la strimtoare în noi; dar inima noastră s-a

strîns pentru noi. Faceți-ne și voi la fel; vă vorbesc ca unor copii ai mei — lărgiți-vă și voi!” 2 Cor. 6, 11—13. Acest text ne arată clar, cît de mult înseta el după iubire.

Aici încercăm să schițăm în trăsături mari temperamentul și caracterul apostolului. Să-l privim pe Pavel ca apostol și ca păstor de suflete! Ținta sa, misiunea vieții sale, este de a trăi și a lucra pentru Hristos. El se dăruiește cu totul acestui scop, de aceea nici un sacrificiu nu i se pare prea mare. El imploră, apelează, avertizează și muștră cu scopul „ca oricum să mintuiască pe unii”. 1 Cor. 9, 22. Să citim de exemplu cît de iubitor și de duios se adresează tesalonicenilor: „Ne-am arătat blînzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atît de scumpi ne ajunseserăm. Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mîngiam și vă adeveream, să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa”. 1 Tes. 2, 7, 8, 11, 12.

Nicăieri însă Pavel nu și-a arătat o indignare atît de mare, ca în epistola sa către Galateni. Această epistolă a fost scrisă cu „litere de foc”. Apostolul se exprimă aici cu o severitate tăioasă, dar și cu o iubire cîștigătoare de inimă. Pavel uitase unde se află în spațiu... În

duhul său el se găsește între Galateni. El se ridică în picioare în fața lor, privește în ochii lor și apoi le vorbește:

„O, Galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?” „Voi alergați bine; cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?” „Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos pînă și ochii și mi i-ați fi dat. M-am făcut oare vrăjmașul vostru, pentru că v-am spus adevărul?.. Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, pînă ce va lua Hristos chip în voi! O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi, și să-mi schimb glasul, căci nu știu ce să mai cred!” Gal. 3, 9; 5, 7; 4, 15. 16. 19. 20

Prin cîte suferinți și lipsuri a trecut acest serv al lui Hristos! Te cutremuri, cînd citești despre toate acestea în a doua epistolă către Corinteni! Să citim aceste versete cu multă atenție, concentrîndu-ne mintea asupra celor citite, pentru ca toate acestea să facă cea mai adîncă impresie asupra noastră. „Am trecut prin multe osteneli, am fost de multe ori în primejdie de moarte! De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărîmat corabia cu mine; o noapte și o zi

Urmare la pagina 16

Cu Isus pe muntele Moria

Continuare de la pagina 12

Stîncă aceasta de jertfă a alcătuit pentru Abraam și urma să fie pentru toți izraeliții locul de întîlnire cu Dumnezeu, locul de hotărîre a unei vieți curate și în sfințenie.

Rugăciunea pe care Solomon a înălțat-o cu ocazia consacării acestui templu de pe Muntele Moria, dezvăluie scopul înalt căruia îi era dedicat, și anume ca loc de o cît mai mare apropiere de Dumnezeu, de cunoaștere a Lui și de totale biruințe spre sfințire în vederea întîlnirii odată cu El.

Spre această „țară Moria”, ținutul muntos din preajma Ierusalimului unde fu clădită cetatea, își îndreptă acum Domnul Isus privirile îndurătoare, zicînd: „Dacă ai fi cunoscut și tu lucrurile care puteau să-ți dea pacea, lucrurile pe care Abraam le-a cuprins în minte și le-a salutat cu bucurie din negură de vremei”.

S-ar putea ca și felului credinței noastre, noi să-i fi ridicat un templu care pe dinafară să atragă privirile, și scripărea lui exterioră să ne încete ochiul. E primejdia a ne legăna în visarea că implinirea unor forme și încrederea într-o simplă pompă a vieții de credință ne-ar putea aduce ca sferșit binecuvîntarea cerească; și să găsim motiv de acuză celor căroră în săptămîna patimilor, Domnul Isus le adresează cuvintele: de cite ori am vrut să te string... și n-ai vrut”.

Dar să ne privim lăuntru credinței noastre de credință, faptele pe care le facem și să cîntărim totul în balanța cerului în felul de cîntărire a valorii credinței, și să ne punem întrebarea dacă nu cumva noi, prin felul nostru de purtare, lipsit de acea mireasmă plăcută a Cerului, ajungem să răstignim din nou pentru noi pe Fiul lui Dumnezeu și să-L dăm să fie batjocorit.

Să pășim și noi cu Isus pe Muntele Moria, și acolo înțelegînd ce a costat Cerul mintuirea noastră, să intrăm în lăuntru făptuirii noastre și să scoatem din ea tot ce ne-ar putea stînjeți a face din umblarea credinței noastre o lumină pentru cei din preajma noastră și o slavă pentru Dumnezeu.

Abraam

și Dumnezeu

Cercările cele mai mari vin uneori în prima parte a vieții. Este ușor să dai piept cu furtuna atunci când inima e tânără și ești plin de nădejde. Atunci oricine este mult mai în stare să-și revină din orice descurajare, gata pentru noi bătălii. Când focul tinereții este încă puternic spre a suporta greul și a înfrunta primejdia, este ușor să te ridici din nou după ce a trecut uraganul. Curajul tinereșc adesea se poate încovoia sub povara necazului, însă rareori se frânge ca să nu-și mai revină.

Dar este cu adevărat greu pentru un bătrîn să constate că cele mai crîncene cercări sînt păstrate pentru sfîrșit, cînd povara anilor îl apasă greu și focul tinereții îi dispere din privire. Cînd picioarele culva pășesc tremurînde spre mormînt și el dorește pace și odihnă, necazurile îi prăpădesc inima. Este mai ușor să pășești prin proaspăta grădină a tinereții decît prin mohoritul pustiu al amurgului vieții.

Abraam avea o sută douăzeci de ani cînd primii cea mai ciudată și cutremurătoare poruncă ce fu dată cîndva vreunui muritor. Patriarhul își întemeiasă un cămin liniștit în Beer-Seba și era înconjurat de prosperitate și cinste. El sădise pomi, săpase fîntîni adînci și ridicase un altar Celui Preainalt. Mii de oi și vite acopereau verdeli cîmpurilor, și slujitorii credincioși îi păzeau.

Se vedea că Cerul încununase cu belșug de binecuvîntări viața lui Abraam, cea plină de jertfe. Isaac, fiul făgăduinței, ajunsese la vîrsta bărbăției. Se părea că bătrînul patriarh ar fi acum în stare să vadă împlinirea tuturor nădejzilor sale. S-ar fi crezut că încercările și greutățile erau trecute și dorințele lui urmau să fie împlinite. Incredător el privea către o fericită bătrînețe și un pașnic sfîrșit al unei vieți lungi și plină de întîmplări.

„După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Abraam, și i-a zis: Abraame! Iată-mă, a răspuns el”. Cînd răspunse, neîndoios, bătrînul patriarh se aștepta la o altă făgăduință sau la o binecuvîntare. Dar în locul acestora, asemenea unui trăznet din albastrul cerului, veni cea mai străpungătoare de inimă și mai extraordinară poruncă pe care o dădu Dumnezeu vreodată cuiva, o poruncă contrarie tuturor poruncilor lui Dumnezeu, una pentru care nu fu prezentată nici o motivare.

„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere

V. FLORESCU

de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune”. Această înspăimîntătoare poruncă, este învăpăiată de cuvinte și exprimări usturătoare. Fiecare cuvînt apărea asemenea unui cușit ascuțit, străpungînd sufletul unui tată iubitor. Neîndoios că Abraam se poate să fi strigat, asemenea binecuvîntatului Fiu al lui Dumnezeu pe Golgota: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce?”

Cît apare de ciudată și misterioasă contradicția termenilor: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac și adu-l drept ardere de tot. Ia pe Isaac, bucuria ta, și ucide-l. Jertfele-l pe altar, așa ca și cum ai jertfi oi și boi”. În toată Sfînta Scriptură nu există o mai solemnă povestire decît cea raportată aci — o încercare fără de precedent și o încununătoare probare a îndelungatei și bogate în experiențe vieți a patriarhului.

Dumnezeu nu pretinse pe Izmael; nici nu ceru pe unul din cei mai credincioși slujitori — ci El ceru pe iubitul fiu al făgăduinței. Dacă Abraam ar fi fost binecuvîntat cu mai mulți fii, încercarea n-ar fi fost așa de mare. Dacă i s-ar fi cerut vreun animal din bogatele lui cirezi, aceasta i-ar fi făcut plăcere. Bucuros ar fi dat bătrînul o mie de oi și de boi, ba chiar tot ce avea, numai să-și poată scăpa fiul. În adevăr, ar fi fost mai ușor dacă Domnul ar fi cerut ca Abraam să moară în locul singurului său fiu, fiul făgăduinței.

Abraam ar fi putut să aducă o mie de motive spre a nu săvîrși această faptă odioasă. Vai, de ce îi cerea Dumnezeu să ucidă pe singurul său fiu? Însă Domnul zisese: „Abraame, ia cușitul și focul și adu jertfa supremă”.

Dumnezeu nu ceru lui Abraam să facă mai mult decît ceea ce, de fapt, avea să facă El, cu unicul Său Fiu. Însă Dumnezeu dorea doar ascultarea din partea patriarhului iar nu viața lui Isaac. Era el dispus să fie stigmatizat drept ucigaș și să suporte ocară lui Eliazar și chiar și a Sarei? Cercările lui Dumnezeu nu au ca scop vătămarea, ci tîmăduirea. În fiecare viață curățată trebuie să vină o cercare crucială; o încercare față de care toate celelalte pier ca ne-

însemnate. Și aceasta urma să fie încercarea supremă a lui Abraam.

Abraam trăia într-o țară și într-o vreme cînd jertfele omenești erau ceva cu totul obișnuit. Chiar din copilărie el văzuse pe păgîni aducîndu-și copiii drept dar lui Moloh, Baal și Chemoș. Și acum, trebuia ca tatăl credincioșilor să le urmeze exemplul și să-și păteze mințile cu singele cald al propriului său fiu? Să fie el un monstru în loc de tată? Da, fiul trebuia să fie dăruit, iar tatăl dăruitorul. Isaac nu trebuia să depășească pe Iehova în simțămîntele de dragoste ale lui Abraam.

Ceruta jertfă părea a se contrazice cu rațiunea cum și cu religia. Nu era oare Isaac fiul făgăduinței? Mesia urma să vină din această descendență. Oare mîntuirea urma să piară odată cu pieirea lui? Părea ca și cum Dumnezeu printr-o singură lovitură avea să nîmicească întru totul cele mai îndrăgite nădejdi ale viitorului Izrael. Oare carlea vieții lui Isaac urma să se încheie avînd scrisă doar coperta? Abraam era ispitit să creadă că ar putea fi pradă unei amăgiri. Orice inimă mai puțin încercată ca a lui ar fi incrementat față de o asemenea poruncă îngrozitoare. Însă adevărata credință este continuu și totdeauna o credință cercată.

În noaptea aceea Abraam nu mai avu pic de somn. Bătrînul stăpîn al cîmpiei se furișă ușurel afară și se afundă în întuneric. Cu sufletul zbcucumat el se auziri la pămînt și ca niciodată mai înainte se rugă să primească o confirmare a ciudatei porunci. El venise chiar la locul unde mai înainte întîlnise pe ingeri, nădăduînd să-i mai întîlnească. Dar nu veni nici unul și întunericul părea că-l învăluie din toate părțile. Porunca lui Dumnezeu îi răsună continuu în urechi. Ziua se apropia, și trebuia să se zorească a pleca la drum.

Întorcîndu-se, bătrînul patriarh pătrunse în prima încăpere a cortului și privi la Isaac pe cînd dormea netulburat, cu totul neștiutor de marea probă prin care avea să treacă în curînd. Pentru o clipă Abraam privi scumpa față a singurului său fiu, apoi trase pînza și se îndepărtă plin de amărăciune în suflet. Pentru o clipă simți ca și cum singele înspăimîntătoarei jertfe se și găsea pe mințile lui.

Cu pași domoi se îndreptă spre locul unde dormea Sara. Oare să o deștepte și să-i îngăduie a-și mai îmbrățișa odată pe unicul ei copil? Sau să plece fără să-i dea de știre? Ar fi dorit să-și ușureze inima față de ea, însă nu îndrăzni, ca nu cumva ea să-l împiedice. Și planul lui Dumnezeu era să încerce pe Abraam iar nu pe Sara.

În mîntea bătrînului trebuie să se fi ivit o mie de întrebări. În poruncă i se cerea să străpungă o

inimă și să zdrobească pe o alta. Tremurînda lui inimă era probată pînă în străfund. Dacă va săvîrși îngrozitoarea faptă va mai fi el în stare să mai privească pe Sara în față? Aceasta va îndepărta simțămîntele ei de dragoste față de el? Unealta care ucidea pe copil urma să despartă pe părinți? Dacă Isaac avea să fie înapoiat, va mai iubi el pe tatăl pe mai departe? Și dacă el se va întoarce singur, vai, ce va fi atunci?

Îmbătrînitul patriarh, cu trupul girbovit și o față tulburată de negrăită mîhnire, pași afară și privi spre răsărit. Zorile deja nuanțau orizontul. El „n-a întreat pe nici un om”. Cu voce tremurătoare el își chemă fiul ce dormea. Și Isaac se deșteptă. În porunca dată Dumnezeu atinsese o mulțime de coarde sensibile din inima lui Abraam. Fiecare cuvînt fusese ca o adîncă străpungere a pieptului său.

Adeea Isaac mersese cu tatăl său să se închine la vreun îndepărtat altar, și de aceea chemarea ce i se adresă nu trezi în el nici o surprindere. „Abraam s-a sculat dîs de dimineață, a pus șeava pe măgar, și a luat cu el două slugi și pe fiul său Isaac”. Bătrînul avea o mulțime de slujitori; totuși își înșeuă singur măgarul. Apoi „a tăiat lemne pentru arderea de tot, și a pornit spre locul, pe care i-l spusese Dumnezeu”.

Lemnele pentru jertfă fură despicate acasă spre a fi luate cu ei. Aceasta în scopul de a-și asigura cele pentru focul necesar jertfei. Ce-ar fi să ajungă la locul hotărît și să nu găsească acolo lemne? O, nu trebuia să lipsească nimic atunci. Cînd bătrînul legă lemnele pe unul dintre animale, numai Dumnezeu și Abraam știură ce însemna legătura de lemne. Și ce-ar fi dacă cuțitul ar fi lăsat acasă? Nu, cuțitul trebuie luat, și el trebuie să fie ascuțit, iar lovitura bine dată.

Mica grupă de patru inși porni încet din Beer-Seba în lumina palidă a începutului de dimineață. Probabil că ei își păărăstră corpurile doar la trei sau patru ore după ce au loc viziunea și se auzi glasul. Cit de greu trebuie să fi fost pentru tată să-și păstreze glasul liniștit atunci cînd vorbi cu Isaac în prima zi. Însă el merse drept înainte pe drumul pe care i-l desemnase Dumnezeu.

Unul lingă altul, tatăl și fiul călătoriră în tăcere. Abraam nu îndrăzneă să spună lui Isaac ce avea să se întimplă la sfîrșitul călătoriei. Ziua aceasta fu cea mai lungă din cîte le trăise vreodată bătrînul. Dar pînă la urmă, cu încetul ajunse la încheierea ei. Abraam trebuie să fi simțit o ușurare cînd veni noaptea și Isaac împreună cu cei doi slujitori se așternură pe pămîntul gol și dormiră. Însă el nu-și găsea somnul.

Frămîntatul tată, obosit de îndelungatul chin, se îndepărtă de grupă. Sub prietenoasa mantie a întunericului el își putu vărsa amărăciunea inimii sale zdrobită. Celui care avea să spună: „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” Toată noaptea se rugă, nădăjdui și așteptă să vină vreun sol ceresc și să-i spună că este de ajuns. Însă chinuitul său suflet nu primi nici o ușurare de felul acesta.

Dimineața veni prea devreme pentru Abraam, deoarece trebuia să se zorească a ajunge pe Muntele Moria. O altă zi lungă o petrecu în călătorie printre dealuri, și a doua noapte fu petrecută ca și prima în rugăciune zbuciumată. Satana era gata să-i șoptească îndoieli și necredință. El îi insuflă: „Legea spune să nu ucizi, și negreșit Dumnezeu nu pretinde acum aceea ce odată a oprit”.

În cea de a treia dimineață bătrînul își încinse sufletul pentru înapămintătoarea încercare divină. Cînd porniră să facă ultima parte a călătoriei lor, el privi peste dealuri și „a văzut locul de departe”. Un nor de slavă plutea peste Muntele Moria. Acum înțelese clar că glasul pe care-l auzise venise din cer. Era deplin încredințat că înainte de încheierea unei alte zile, jertfa de singe va fi consumată. Și cînd va răsări o altă dimineață, el se va găsi pe cale înapoi spre casă, cu inima zdrobită și fără băiat.

Abraam dorea ca nimeni altcineva să nu fie martor la ultima scenă grozavă și chinătoare. Slugile nu trebuiau să ia parte. Deci el „a zis slugilor sale: Rămîneți aci cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce pînă acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi”.

Cu mina sa tremurîndă „Abraam a luat lemnele pentru arderea de tot și le-a pus în spinarea fiului său Isaac”. Isaac, asemenea lui Hristos, pe care-l preînchipuia, avea să urce pe munte lemnele proprii sale jertfiri. Și așa după cum fiul lui Abraam a fost dispus

să poarte lemnele pe Muntele Moria, la fel binecuvîntatul Fiul al lui Dumnezeu a fost dispus să poarte aspra cruce pe Muntele Golgota.

După ce așeză lemnele pe spinarea fiului său, Abraam „a luat în mînă focul și cuțitul”. Unul lingă altul tatăl și fiul urcară încet muntele, unul ducînd focul și cuțitul, celălalt lemnele. Tăcuți „au mers astfel amîndoi împreună”. Isaac era nedumerit unde vor găsi animalul de jertfă. În cele din urmă „vorbind cu tatăl său Abraam, a zis: Tată! O, ce cuvinte duitoare și înduioșătoare! Cum străpunseră ele zdrobita inimă a bătrînului! Nu pot spune decît atât: „Ce este, fiule!”

Privind în jurul său, Isaac zise: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Nici acum bătrînul tată nu fu în stare să dezvăluie fiului său durerosul adevăr. O, ce încercare! În toată Biblia nu se găsește o alta asemenea ei! Ea stă neegalată pe paginile Sfintei Scripturi. Tot ce pot spune bătrînul a fost: „Fiule, Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot”. Și scurtul raport continuă: „Și au mers amîndoi împreună înainte”.

În cele din urmă „au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu”. Împreună „au zidit acolo un altar, și au așezat lemnele pe el”. Acesta fu cel mai trist altar clădit vreodată de bătrîn, și după cum se părea, ultimul al lui Isaac. Cu multă zdrobire de inimă așeză lemnele pentru arderea funerală a lui Isaac. Ultimul cutremurător moment sosise, și nu apăruse nici un înger izbăvitor.

În sfîrșit sosi vremea cînd tatăl trebui să spună fiului dureroasa veste pe care o ținușe zăvorîtă în singerînda sa inimă timp de trei zile lungi și obositoare. Cu vocea tremurîndă, cu multă grijă, el dezvăluie porunca divină. Însă Isaac nu se împotrivi. Ar fi putut scăpa de această soartă dacă ar fi vrut. El era în primii ani ai bărbăției și tatăl său era trecut de o sută de ani. Însă de mic copil

fusese învățat să asculte și acum se supuse de bunăvoie planului lui Dumnezeu.

Cu miini tremurinde și o inimă zdrobită bătrînul patriarh legă pe fiul său pe altar. Cu duioșie Isaac încurajă pe tatăl său în dureroasa sarcină și astfel căută să-i ușureze mîhnirea. Se rostiră ultimele cuvinte de iubire și se îmbrățișară pentru ultima oară. Un val de lacrimi ale tatălui însoțiră ultima sărutare de rămas bun pusă pe buzele scumpului său fiu. Isaac, după cum își inchipuia, privea pentru ultima oară în fața zbuciumată, totuși blindă, a tatălui său.

Priviți pe bătrînul tată cu o voință tare ca și muntele pe care sta, totuși cu o inimă duioasă ca de copil! Priviți-l cum ridică ințet lucitorul cuțit peste capul fiului său. Este un tablou pe care Dumnezeu și îngerii îl privesc cu drag și uimire. Simplul raport amintește că „Abraam a întins mîna, și a luat cuțitul, ca să jughie pe fiul său“.

În sfîrșit era de ajuns. Cupa fusese sorbită pînă chiar la drojdii. Cînd Abraam ridică cuțitul, jertfa era completă. Fiul fusese deja jertfit pe altarul singerindei inimi a tatălui. Și Dumnezeu a socotit voința drept faptă împlinită.

Bătrînul patriarh ajunsese la hotarul dincolo de care Dumnezeu nu avea să-i mai îngăduie a trece. Deodată cerul se limpeză și se ivi soarele. „Îngerul Domnului i-a strigat din ceruri, și a zis: Abraame! Abraame! Să nu pui mîna pe băiat, și să nu-i faci nimic: căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucît n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine“. Gen. 22, 1—14.

Cu o neobișnuită și negrăită bucurie tatăl și fiul din nou se priveră iubitor, în ochi. Abraam își primi fiul, fiindu-i mai scump decît înainte de a-l fi pus pe altar. În sfîrșit, veselia din cortul său cînd urma să se întoarcă în Beer-Seba, nu avea să fie stinsă. Plin de bucurie el desfăcu funiile cu care își legase fiul. Neîndoios, Isaac era copilul minunii. El se născuse printr-o minune și acum fusese scăpat tot printr-o minune.

Apoi Abraam „a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș“. Berbecul simboliza pe Hristos. Înlocuitorul lui Isaac, prins într-un tufiș, duce gîndul la Isus, înlocuitorul nostru și cununa Sa de spîni. Muntele Moria era foarte apropiat de Muntele Golgota. Isus spusese: „Abraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat“. Ioan 8, 5—6.

Tatăl cerea cruță pe Isaac pentru Abraam. Însă „El n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său“. Rom. 8, 32. El cruță pe Abraam de groaznică durere sufletească pe care nu și-o cruță Sieși. Un glas din cer opri jertfa bătrînului patriarh chiar la timp. Însă nici o voce nu

se auzi pe Golgota, zicînd: „Cruță pe Fiul Tău“. Timp de trei zile Abraam socotise pe Isaac ca și mort. Isus a fost mort trei zile. În cea de a treia zi Abraam se întoarse cu fiul său. În cea de a treia zi Isus se ridică dintre morți.

„Și Abraam chemă numele locului aceluia Iehova-Jireh“, „Domnul va vedea și va purta de grijă“. Să fimem mînte că purtarea de grijă cade în sarcina Tatălui. Și Dumnezeu poartă de grijă în chip dumnezeiesc.

APOSTOLUL PAVEL

Continuare de la pagina 13

am fost în adîncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe riuri, în primejdii din partea tilharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgînilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mîncinoși. În osteneți și necazuri, în priveghiuri, adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și pe lîngă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile“. 2 Cor. 11, 23—28.

Suferințele trupesti și sufletești ale Apostolului Pavel au fost cu atît mai mari, gîndindu-ne că el era un om debil și bolnav.

Ani de-a rîndul, apostolul călătorea pe uscat și pe mare, vara și iarna, pe timp de căldură sufocantă și de ploaie torențială, cu frică și cutremur, batjocorit și calomniat, iubit de prieteni, însă urît și prigonit de vrăjmașii lui și totuși... neînfrînt! El merge mereu înainte, lăsînd în urma lui kilometru după kilometru. Într-adevăr apostolul Pavel a fost un titan, în fața căruia simțim mult respect și o deosebită considerație.

Involuntar ne întrebăm: De unde a primit Pavel această putere nepuizabilă pentru a-și îndeplini slujba de apostol și pentru activitatea sa plină de jertfire de sine ca păstor de suflete? Nu există decît un singur răspuns; și pe acesta ni-l dă chiar el însuși: „Tînta și rostul vieții mele este Hristos!“ Filip. 1, 21. De la Hristos a primit el mereu impulsuri proaspete și putere nouă; de aceea a putut să declare: „Pot totul în Hristos care mă întărește“. Filip. 4, 13. Domnul îi dăduse făgăduința: „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită“. 2 Cor. 12, 9.

El a păstrat totdeauna o strînsă comuniune cu Domnul său și ca

rezultat al acestei legături auzim cum se înalță din pieptul său — în acorduri impresionante — acel minunat imn de laudă din Romani 8, 38, 39:

„Sînt bine încredințat că nimic, nici moarte, nici viață, nici îngeri... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru!“

SCARA CEREASCĂ

Continuare de la pagina 17

spre a-și primi răsplată. De aceea urcă, dacă nădăjduiești să ciștiți.

Această scară este Hristos. Este o scară vie, și astfel o scară a vieții. Pictorul scării este alături de fiecare. Nu există altă cale de a ajunge la cer decît pe această scară. „Cel care urcă pe o altă cale, acela este un hoț și un tilhar“. Ceea ce clădește Dumnezeu merge drept în sus și înainte, pînă în cer.

Nimeni să nu încerce să-și urce scara vieții singur. Ea să fie luminată de îngeri strălucitori. Ei totdeauna urcă și coboară. Oricideți ori cineva are nevoie de ajutor el poate apela la un inger ce urcă și să trimeată o rugăciune la tronul lui Dumnezeu. Și un inger ce coboară, degrabă va aduce răspunsul.

Binevoitoarea față a Tatălui scrie în jos spre Iacob din vîrfurile scării și un glas se auzi zicînd: „Eu sînt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Abraam, și Dumnezeul lui Isaac“. Dacă cineva vrea să izbindească în înțelesul cel mai înalt al cuvîntului, atunci Dumnezeu trebuie să fie mai presus de cele mai înalte planuri ale sale. Și fiecare are privilegiul să audă glasul lui Dumnezeu vorbindu-i prin Cuvîntul Său.

În liniștitele ore ale nopții, Iacob se trezi. Scara dispăruse, îngerii nu mai erau, și glasul lui Dumnezeu nu se mai auzea. Însă o Prezență Divină părea că umple tot aerul. Plin de bucurie, el exclamă: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor“.

În dimineața următoare Iacob se ridică de pe perna sa de piatră nu doar mai bun, ci mai înțelegător. Acesta a fost cel mai bun somn pe care-l avusese vreodată. El „a luat piatra pe care o pusese căpătîi, și a pus-o ca stîlp de aducere amînte“. În experiența noastră creștină am văzut noi oare îngeri urcînd și coborînd și... de asemenea pe binecuvîntatul Fiu al lui Dumnezeu? Domnul să ne acorde această ferici-

Scara cerească

În cortul unui bătrîn patriarh se produce o neînțelegere între doi fii. Cel mai tînăr jefuise pe fratele său și înșelase pe bătrînul său tată. Fiind amenințat cu moartea de fratele său, cel mai tînăr fugi pe nebăgate de seamă. În graba sa, el nu-și luă în mină decît un toiag. El își părăsea casa, ca nicio-dată să nu-și mai revadă mama. Însă viața nu-i mai era în siguranță acolo unde locuia fratele său.

Cu inima împovărată, el străbătu în grabă cîmpurile și se zori către dealurile din depărtare. Singur, fără de călăuză, el bătu drumurile avînd un singur gînd în minte — să scape de mînia fratelui său. Cînd ajungea pe cite o culme, el se oprea și privea înapoi în înapoate. Înapoi, temîndu-se că fratele său îl va prinde și înainte, temîndu-se că va fi întîlnit de tîlhari. Ca să scape, el nu o apucă pe un drum obișnuit, umblat, ci căută o cărăruie neumblată și singuratică.

Cu remușcarea și frica în suflet el evită cit putu pe oameni. Chiar și străînii puteau să facă pe fratele lui a-i da de urmă. Călcînd și străbătînd dealurile și văile Siriei, drumul îi deveni nespus de obositor. Spre deosebire de fratele său, el nu era obișnuit cu viața aspră a pădurii și cîmpiei. Însă nu auzise a se opri.

Seara celei de a doua zi îl găsi pe Iacob mult departe de cortul lui Isaac și ferit a fi ajuns de Esau, care se afla înapoi, la Beer-Seba. Toată ziua cerul îi apăruse asupra capului ca de aramă, și o brajii lui aprinși îi erau răcoriți de adierea vîntului. Drumul era neobișnuit de obositor. Mîntea îi era înapoi la cortul tatălui său, la fratele său mai mare pe care-l înșelase. Satana îl pîndea să-l strivească prin descărjare și remușcare.

Fugarul pătrunse departe în pustie pînă ce umbrele nopții îl învălură cu încetul. Intunericul se lăsa asupra capului său asemenea unei negre năluci. Era cu adevărat zdrobit și amărit cînd urcă coastele stîncose ale înălțimilor Canaanului. Soarele asfințise, întunericul îl impresurase și stelele apărură deasupra capului. Noaptea îl găsi într-un loc din cele mai singuratiche. Însă întunericul din sufletul lui era mai adînc decît întunericul nopții.

Stelele scînteiau asemenea miriadelor de altare aprinse, cînd Iacob, rătăcitorul, căută un loc mai retras pentru noapte. Asemenea multor altora, el fusese adus în această singurătate de propriile sale păcate. Nu se auzea nici glas de prieten și nici de dușman. A fi singur cu Dumnezeu este una din cele mai binecuvîntate experiențe, însă să fii singur fără Dumnezeu

V. MOLDOVAN

este una din experiențele cele mai amare, ale unui creștin.

Teama și deznădejdea apăsau dureros asupra lui. Niciodată mai înainte nu simțise el așa o mre nevoie de ocrotire și călăuzire divină. Neîndoios el își mărturisî păcatele cu multă zdobire de inimă și dori să mai abtă din nou parte de binecuvîntarea cerească. Foarte viu îi reapărea în minte cum în fiecare seară tatăl său îngenunchiase la altar și încredința totul Celui care veghează asupra celor ai Săi. El era bine încredințat că în această noapte aparte dintre toate nopțile, departe, înapoi la Beer-Seba, avea să se înalțe o nespus de arzătoare rugăciune în favoarea sa.

Cel mai crunt vrăjmaș al lui Iacob în lunga sa călătorie fusese o conștiință încărcată, și o conștiință vinovată nu poate fi înduplecată. Nici nu este ușor de liniștit. Binele și răul trebuie să fie atît de distincte pentru conștiință cum este negrul și albul pentru ochi. Conștiința este ca clopotul din turnul de veghere. Dacă nimeni nu sună clopotul, locuitorii cetăți sînt în primejdie.

Obosit și abătut, Iacob se culcă pe pămîntul rece fără saltea și fără pătură. Deasupra lui nu mai era cortul tatălui său. Cu o piatră drept căpătîi el avu o pernă neocomodă și un pat neacoperit. Însă adesea păcatele duc la sălașuri aspre. Pămîntul îi era patul iar cerurile înalte singura învelitoare. Însă strălucitoarele și prietenoasele stele scînteiau deasupra capului său, ca și asigurîndu-l că Dumnezeu nu l-a uitat de loc.

Iacob adormi; și în noaptea aceea Domnul descoperi plin de îndurare obositului rătăcitor tocmai ce avea el nevoie mai mult — un Mîntuitor. În timpul somnului avu un vis. Și minunata istorie a acestui vis a fost repetată în cursul veacurilor timp de aproape patru mii de ani. El văzu o scară uriașă. Și această scară pornea de acolo de unde dormea Iacob și mergea departe și în sus, pînă la cer.

Pe scara visului său, obositul fugar văzu cum heruvimi și serafimi urcau și coborau. Strălucitoarea cale era populată cu soli cerești de la Dumnezeu. Astfel, atunci cînd Iacob se socoti cel mai singur și uitat, el constată că pustia și cerul erau pline de ingeri.

Cînd Iacob privi în sus plin de mirare și uimire, el văzu că ultima

treaptă a scării se pierdea în strălucirea de la tronul lui Dumnezeu. Sus acolo, se găsea Domnul slavei despre care el gîndise că-l uitase. Însă spre binele lui Iacob, Iehova deschise fereastra cerului și privi plin de iubire asupra descurajatului copil. Și ascultînd, Iacob auzi un glas dulce zicînd: „Eu sînt Domnul, Dumnezeuul tatălui tău Abraam, și Dumnezeuul lui Isaac. Pămîntul pe care ești culcat, ți-l voi da fie și seminției tale. Sămînța ta va fi ca pulberea pămîntului; te vei întînde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine și în sămînța ta”. Gen. 28, 13, 14. În felul acesta Dumnezeu îi îndepărtă deznădejdea, și în locul ei îi dădu curaj și nădejde. Și acest Dumnezeu încă stă în capul scării lui Iacob.

Cunoscînd cit se simțea Iacob de singur și trist, Domnul zise: „Iată, Eu sînt cu tine, te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi”. Iacob își dăduse seama că părăsise pe Dumnezeuul tatălui său, atunci cînd părăsise cortul tatălui său.

Pe această scară, Iacob văzu cum ingeri stăiau și coborau — se stăiau spre a primi binecuvîntare de la Dumnezeu și se coborau cu o binecuvîntare pentru el. Scara lui Iacob se sprijinea pe pămînt, între oameni, și atîngea cerul, unde cei credincioși doresc să meargă.

Drumul de fier poate sugera vitează, însă o scară indică urcare. Și obositoarea urcare trebuie făcută treaptă cu treaptă. Nimeni nu poate ajunge dintr-o săritură de jos pînă în vîrf. Însă noi trebuie să facem obositoarea urcare cu cite o treaptă. Drumul ce ducе sus este o scară. În urcușul scării nu se găsesc platforme de nivel. Nici nu este o cărare ușoară și comodă, plină cu flori.

Ține ochii în sus și pune cite un pas, este sfatul ce se dă celor ce urcă. Folosește amîndouă mîinile și fixează-ți bine amîndouă picioarele pe prima treaptă. Privește în sus! Privind în jos, amețim și cădem. Nimeni nu poate porni din vîrfurile scării sau de la jumătatea ei. O scară nu este un lucru ușor de urcat. Fiece treaptă este mai sus decît cea din urmă. Și fiecare zi trebuie să ne găsească mai sus decît ziua dinainte. Numai cei care urcă ating stelele.

Fiecare ins trebuie să-și facă singur sușul. Aceasta nu se poate săvîrși delegînd pe cineva sau prin procură. Dacă alții fac sușul, alții vor primi răsplata. În parabola ingerii duseră pe Lazăr în sinul lui Abraam. Însă nici un inger n-a fost însărcinat vreodată să poarte pe careva în spinare pe scara vieții

Urmare la pagina 16

„Mă voi lăsa să fiu găsit de voi“

Bunul Dumnezeu, Creatorul și Mintuitorul nostru, ce ne iubește cu o iubire veșnică și a Cărui inimă arde de dor după noi, nu-și impune prezența și nu ne obligă Să-L ascultăm sau să-I servim.

Omul, coroana creațiunii Sale, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și în care El își găsea plăcerea, la început trăia în strinsă legătură cu Izvorul vieții, reflectând slava caracterului Său. Însă prin neascultare, prin păcat, el s-a desprins de Izvorul vieții. Totuși Creatorul nu l-a părăsit ci i-a descoperit planul de mîntuire, și anume că prin credința în jertfa ispășitoare a Unicului Său Fiu, a Domnului Isus Hristos, putea să reîntre în legătură cu Izvorul vieții și să se pregătească pentru viață veșnică.

Toți cei care au cugetat, au crezut și s-au preocupat de originea și rostul lor în lumea aceasta, au putut să găsească pe Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a ajutat și ajută pe credincios să cunoască pe Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu îi luminează mintea și-l face în stare să-L vadă în opera Sa, în natură, să-L cunoască din Cuvîntul Său și în deosebi să-L admire, să-L adore, în minunata taină a evlaviei în viața Domnului Isus Hristos.

Ideea aceasta, a cunoșterii lui Dumnezeu, a fost reamintită de apostolul Pavel în cuvîntarea în areopagul din Atena. Fapte 17, 24—31. v. 26. 27. „El a făcut ca toți oamenii, ieșii dintr-unul singur, să locuiesc pe toată fața pămîntului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bijbind, măcar că nu este departe de fiecare din noi“; rezultă deci că Dumnezeu se va lăsa găsit de noi, dacă-L vom căuta cu toată inima.

O plantă, un pom, ca să trăiască, are nevoie de pămînt, de hrană din pămînt, de soare; dar pămîntul, soarele, poate exista și fără plantă, fără pom.

Bineînțeles orice ilustrație am folosi, nu ne poate înfățișa în mod desăvîrșit, legătura strînsă ce există între noi și Bunul Tată Cereș, care suspină de dor după noi, dar învederează necesitatea noastră vitală de a căuta, de a găsi și de a cunoaște pe Dumnezeu cel viu.

Psalmistul David inspirat, zice în Psalmul 36,8: „Căci la Tine este izvorul vieții, prin lumina Ta (avem vedem lumina“.

D. GHICOLAIȘ

„Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul“.

Ier. 29, 11—14 p. p.

Noi avem nevoie de Dumnezeu. Credinciosul care L-a găsit, L-a cunoscut, care a gustat cît de bun este El, își dă seama: „că despărțit de El nu poate face nimic“. Ioan 15,5 u.p.

Dacă am lua exemplul Mariei din Magdala, sora Martei și a lui Lazăr, care și-a ales partea cea bună, confirmînd spusele Domnului prin Evanghelie (Mat. 26, 13), că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta spre pomenirea ei“, am avea un bun exemplu de căutare a lui Dumnezeu.

Maria Magdalena, căreia i s-a iertat mult și care iubea mult pe Domnul, este un bun exemplu de căutare, de găsire și de umblare în strînsă legătură cu Domnul.

Fără să mai insistăm prea mult asupra vieții sale, dar caracterizată de Domnul prin cuvintele: „Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua“ (Luca 10,42 u. p.), s-o urmărim în preajma celui mai însemnat eveniment, jertfa pe cruce a Domnului Isus. După ce cu inima zdrobită de durere pentru chinurile suferite de Domnul ei, la care a fost martoră, a notat cu grijă locul unde a fost pus în mormîntul nou al lui Iosif din Arimatea, s-a întors să pregătească mirosurile. Venind binecuvîntată zi de odihnă — Sabatul — s-a oprit de la lucru fizic — dar inima ei, gîndul ei era la evenimentele petrecute, era la Domnul pe care-L onora în gîndul ei și căuta să pătrundă mai profund în marea plan de salvare.

După ce a trecut ziua Sabatului, în ziua dinții a săptămîinii, Maria

Magdalena s-a dus dis de dimineață la mormînt pe cînd era încă întuneric și a văzut că piatra fusese luată de pe mormînt. A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-L iubea Isus — la Ioan — și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormînt și nu știu unde L-au pus“. Ioan 20, 1—2. Raportul biblic (Ioan 20, 3—10) arată că cei doi au alergat în grabă la mormînt, s-au convins că Domnul nu mai este în mormînt și s-au întors acasă. Desigur umiți, nedumeriți, dar ei s-au întors acasă fără să întreprindă o căutare stăruitoare, să afle pe Domnul lor. Nu dorim să impietăm cu nimic asupra dorului lor arzător de a ști ce s-a făcut cu Domnul, dar nu tot așa raportează evanghelistul despre Maria.

Nu, Maria nu s-a dus acasă, ea nu era mulțumită cu o cunoștință parțială despre Domnul ei. Ea nu s-a odihnit pînă n-a găsit pe Domnul ei.

Raportul biblic ne spune: „Dar Maria ședea afară lingă mormînt și plîngea. Pe cînd plîngea, s-a plecat să se uite în mormînt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezînd în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare. Femeie, i-au zis ei, pentru ce plîngi? Ea le-a răspuns: Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stînd acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. Femeie, i-a zis Isus, de ce plîngi? Pe cine cauți? Ea a crezut că este grădinarul, și i-a zis: Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau. Isus i-a zis: Marie! Ea s-a întors, și i-a zis în evreiește: „Rabunî! adică: Învățătorule! Nu mă ținea, i-a zis Isus; căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru. Maria Magdalena s-a dus, și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul, și că i-a spus aceste lucruri“. Ioan 20, 11—18. Domnul a onorat căutarea ei, dorința ei, și deși avea o importanță lucrare de făcut (vezi versetul 17) i s-a arătat, a vorbit cu ea și i-a încredințat cea mai duiosă și mai plăcută solie pentru ucenici și pentru noi.

Și exemplul celor doi ucenici în drum spre Emaus — preocuparea

lor de a găsi pe Domnul, este plin de învățăminte pentru noi.

Cînd i-a întîlnit domnul, în drum spre Emaus, din faptul că ei s-au mirat că străinul părea că „nu știa” ce s-a petrecut în Ierusalim în zilele acelea, rezultă frămîntarea lor, preocuparea lor de a ști, de a cunoaște mai mult pe Domnul lor. Raportul spiritului profetic spune că ei n-au plecat acasă ca să stea nepăsători, ci ca să studieze, să mediteze mai mult, pentru a afla, a înțelege scripturile, pentru a găsi pe Domnul lor.

Bunul nostru mintuitor cunoștea năzuința, dorul arzător al sufletului lor de a-L găsi și le-a venit în întîmpinare, luminîndu-le mințile și decoperindu-Se în așa fel încît în inima și viața lor s-a făcut lumină, pace deplină și rivnă de mărturisire a Domnului, mai puternică de cît orice.

Să remarcăm că atît în descoperirea făcută Mariei, cît și în cea făcută celor doi ucenici, Domnul răspunde în mod clar, inteligent, luminos; nu cu o descoperire bazată pe circumstanțe, care ar aduce îndoială, ci pe cea mai temeinică dovadă: Cuvîntul Sfințelor Scripturi — care proorocise aceste evenimente — și apoi încoronat cu dovezile date de vază și auz.

Atît Maria cît și cei doi, după ce au avut o descoperire atît de minunată despre Domnul lor, nu stau nepăsători. Deși erau obosiți, cei doi, după o călătorie oboșitoare, s-au întors noaptea la ucenici, la frații lor, la Ierusalim, să le spună, să le împărtășească această mare bucurie.

În contrast cu aceste exemple pozitive, de căutare și găsirea Domnului și Mintuitorului Isus Hristos, sînt unii care se mulțumesc cu puțin, cu ce au sau cu ceea ce pare că au, ca și fariseii din timpul Domnului sau ca unii ucenici, cu o cunoștință parțială, confuză, despre Domnul.

Aceștia umblă despărțiți de Domnul sau îl văd ca prin ceață, ca ucenicii pe mare, care nu se pot bucura de prezența Lui și nu pot să prezinte altora ceva precis despre El, despre Domnul Isus Hristos.

În minunatul plan de salvare, după marea jertfă de pe cruce, prin care s-a făcut ispășirea păcatelor celor ce cred și se pocătesc, Domnul a prevăzut să fie nu numai lingă noi, dar prin Duhul Sfînt, să fie în noi, ca o prezență reală, dar invizibilă. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămîină cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-l vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfanți, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai

vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu, că voi sînteți în Mine, și că Eu sînt în voi. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui. Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Ioan 14, 15—21.

„Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întrebă: Unde Te duci? Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, înrîstarea v-a umplut inima. Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” Ioan 16, 5—7.

Sfîntul apostol Pavel, care înspîrat a înțeles această măreață taină a evlaviei (Coloseni 1, 26—27), ne îndeamnă pe fiecare: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în

credință. Pe voi înșivă cereați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sînteți lepădați”. 2 Cor. 13, 5. Să ne cercetăm dacă sîntem în această credință, încredere neclintită — să ne încercăm să vedem dacă Isus Hristos este în noi ca o realitate vie, statornică, lucru care se vede dintr-o viață plină de roadele Duhului Său, sau sîntem lepădați.

Aceasta este adevărata legătură cu El. Nu numai o formă de evlavie. Nu numai o părere despre El. Să-L cauți cu stăruință, cu toată inima, să-L găsești, să vorbești cu El, să primești o solie de la El, pentru tine și pentru alții, ca Maria. El să fie pentru tine, o realitate vie, puternică, salvatoare. Ca Toma, Domnul meu și Dumnezeuul meu. Domn peste inima mea și a ta. Facă Bunul Dumnezeu să avem o inimă aleasă, să apreciem la justa valoare această uimitoare favoare de a-L avea pe Domnul slavei în inima noastră, să-I deschidem larg inima, să domnească și acum și în vece în viața noastră.

UN PREOT VEȘNIC

Pe dealul Golgotei trei cruci și aruncă siluetele pe cer, în vreme ce pîlcuri, pîlcuri de oameni privesc executarea a trei bărbați, potrivit obiceiului vremurilor romane.

Pe crucea din mijloc atîrnă Isus din Nazaret, și foarte aproape de cruce stă mama Sa, cel puțin unul dintre ucenicii Săi, și garda romană. Nu se vorbea mai nimic. Ce-i drept, la început mai marii iudeilor batjocoriră. Femeile plîngeau la o parte. Însă odată cu lăsarea întinericului se așternu tăcerea și timp de trei ore un nor făcu să dispară dinaintea ochilor și cele mai apropiate lucruri.

Apoi, deodată norul se risipi, și cu glas puternic Suferindul de pe cruce strigă: „S-a sfîrșit!“ Zicînd aceste cuvinte capul îi căzu pe piept în momentul în care-și dădu duhul. Însă aceasta nu era o moarte obișnuită, căci Omul acesta murea pentru păcatele întregii omeniri. Un puternic cutremur zguduî pămîntul ca și cum natura neînsuflită ar fi suferit împreună cu Domnul. În aceeași clipă o altă dramă avea loc în curțile templului. Era vremea jertfei de seară. Mielul pentru arderea de tot fusese dus la locul înjunghierii. Cutremurul zguduî zidurile Templului și incremeni pe preotul ofician. Cuțitul ridicat îi căzu din mînă, iar mielul scăpă.

Înlăuntrul Templului frumoasa perdea care despărțea Sfînta Sfîntelor fu sfîșiată de sus pînă jos de o mînă nevăzută. Locul sacru al întregii închinări lui Iehova, în care intra numai marele preot după o riguroasă pregătire, acum era deschis ochilor profani. Cu adevărat, slava se îndepărtase. Oare nu spusese Hristos iudeilor doar cu cîteva zile mai înainte că avea să li se lase casa pustie? Mat. 23, 38.

Templul pămîntesc, cîndva onorat drept locașul sălăuirii lui Dumnezeu, nu mai avea să fie un locaș de închinare. Samariteanca ce discutase cu Isus despre cuvenitul loc de închinare, îl auzise spunînd: „Vine ceasul cînd nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinătorii dorește și Tatăl“. Ioan 4, 21—23.

Ceasul acela și sosise. Oamenii nu mai aveau nevoie să se închine în temple. Însă oare pentru credincioșii creștini nu mai era nici un sanctuar? Nu mai era nici un loc de închinare spre care să-și îndrepte creștinii atenția?

Răspunsul îl găsim în epistola către Ebrei.

După ce discută despre preoție, apostolul continuă: „Punctul cel

V. LASZLO

mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta scunului de domnie al Măririi, în ceruri ca slujitor al Locului prea Sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“. Ebr. 8, 1. 2. Aci se face deosebirea între două corturi. Cortul ridicat de un om fusese cel ridicat de Moise în pustie, și nu era decît preînchipuire, în vreme ce „adevăratul cort, ridicat de Domnul“, era realitatea. Cortul pămîntesc era „chipul și umbra sanctuarului cereșc“. Ebr. 8, 5. Apostolul mai amintește despre el ca „o asemănare pentru vremurile de acum“ (Ebr. 9, 9), și „chipurile lucrurilor care sînt în ceruri“. Ebr. 9, 23.

Cortul din pustie și Templul ce-î urmă, cu toate jertfele și sacrificiile, ținteau nu numai spre moartea lui Hristos pe cruce ci și la Sanctuarul din cer unde se aduce la îndeplinire planul de mîntuire a celui căzut sub puterea păcatului. Acesta este Sanctuarul noului legămint.

Scriitorul către Ebrei lămurește acest plan. „Legămintul dintîi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și Sanctuarul pămîntesc de închinare. În adevăr, s-a făcut un cort. În partea dinainte, nimită Locul Sfînt, era sfeșnicul, masa și piinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema Locul prea Sfînt. El avea un altar de aur pentru tămîie, și chivotul legămintului“. Ebr. 9, 1—3.

Nu trebuie să greșim în ceea ce privește clădirea pe care o descrie apostolul. Acesta este vechiul cort pămîntesc, și el îl denumește Sanctuarul vechiului legămint. Observați în mod deosebit cuvintele: „și el“. Înțelesul reiese învederat că noul legămint are un Sanctuar și că acest Sanctuar este în cer.

Slujbele din cele două sanctuare se găsesc în legătura de închipuire și realitate — ca profeție și împlinire. Cetitorul este pregătit pentru concluzie: Isus Hristos este jertfa adevăratului cort.

Scriitorul către Ebrei lămurește acest lucru prin comparație și contrast:

„Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea (cortul pămîntesc și cele din el), preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dintîi a cortului. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sînge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale

norodului. Prin aceasta, Duhul Sfînt arată că drumul în Locul prea Sfînt, nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dintîi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, cînd se aduce daruri și jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșirea cerută de cugetul lui. Ele sînt doar niște porunci pămîntești, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi și felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceea; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea Sfînt, nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși sîngele Său, după ce a căpătat o răscurmă veșnică“. Ebr. 9 6—12.

Prin toate acestea Biblia afirmă lămurit că Sanctuarul pămîntesc nu este decît un simbol — un simbol al templului lui Dumnezeu din cer, cu slujbele lui preoțești și suprema lui Jertfă, Isus, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

Însă atotcuprinzătoarea lucrare a lui Hristos în favoarea mîntuirii din păcat nu este intru totul înfățișată în simbolul mielului înjunghiat și nici în toate jertfele ce erau poruncite a fi aduse la vechiul cort. Dacă, așa cum ni se spune, slujbele templului pămîntesc erau doar „chipul și umbra lucrurilor cerești“, trebuie să căutăm un aspect al planului mîntuirii care să împlinească profeția simbolică a preoției pămîntești.

Nu e nevoie să privim prea departe. Scriitorul epistolei către Ebrei pînă de curaj prezintă pe Hristos drept preotul sanctuarului cereșc. „Așintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus“. Ebr. 3, 1. Ioan Botezătorul îl anunșase ca Mielul lui Dumnezeu. Apostolul îl prezintă ca preot.

Alegerea, consacrarea, îmbrăcămîntea, și slujba mijlitoare a vechi preoții ținteau cu toatele spre anumite fapte din lucrarea lui Hristos în favoarea păcătoșilor. Tainele întrupării, sau venirea lui Dumnezeu în trup, sînt mult mai bine înțelese în lumina ce strălucește din faptele lucrării preoției.

Înainte de a prezenta lucrarea de mijlocire a lui Hristos, scriitorul către Ebrei vorbește foarte precis despre divinitatea Mîntuitorului. El îl prezintă ca Fiul lui Dumnezeu, Creatorul lumilor, însăși oglindirea persoanei lui Dumnezeu, susținătorul lucrurilor. Dar tot atît de adevărat, El este și om. „Vedem pe cel pus puțin mai pe jos de îngeri, pe Isus, cum — gustă moartea pentru fiecare“. Astfel dar, deoa-rece copiii sînt pătași singelui și

Urmare la pagina 24

Umilința, podoaba creștinului

Învățătura apostolului Petru ne atrage deosebit atenția asupra umilinței pe care trebuie s-o avem ca făpturi ale lui Dumnezeu. Ca mîntuiri trebuie să purtăm această pecete a izbăvirii de păcat și a așezării noastre în starea de la început; toate legăturile noastre cu Dumnezeu și cu oamenii trebuie să poarte semnul umilinței. Fără ea, nu poți să rămii în fața lui Dumnezeu, nici să gusti dragostea Lui; fără ea, credința nu poate locui în inimile noastre, nici dragostea, nici bucuria, nici puterea.

Hristos să fie slăvit; pînă cînd o asemenea umilință nu va deveni dorința cea mai înaltă a inimilor noastre, pînă cînd ea nu va fi ceea ce căutăm în Hristos mai presus de toate ca pe cea mai însemnată bucurie a noastră; pînă nu vom fi hotărîți să dobîndim cu orice preț acest dar, pînă atunci nu putem fi cu adevărat biruitori asupra mîndriei.

Dacă vom simți că în umilință este adevărata noastră noblețe, vom primi să fim vase în care să lucreze și să se arate viața și slava lui Dumnezeu. Credinciosul trebuie să vadă că umilința nu este altceva decît recunoașterea adevărului, și că noi nu sintem decît niște făpturi care să dăm lui Dumnezeu locul care I se cuvine. Fiecare creștin este bine să știe că cel dintîi și cel mai de seamă semn al legăturii noastre dintre noi și Dumnezeu, taina oricărei binecuvîntări, este umilința.

Orice lipsă de dragoste, orice nepăsare de nevoile altora, de slăbiciunile lor, orice judecată aspră, orice arătare a toanelor rele și a supărării, orice simțămînt de amărăciune își are rădăcinile în mîndrie. Mîndria este otrava lui Satana vîrsată întîi în Paradis și o vîrsă în fiecare inimă deschisă lui. În această otravă își au izvorul toate nenorocirile omenești: rîurile de lacrimi și sînge, războaiele dintre popoare, sfîșierile inimii, amărăciunile sufletului, necurăția și altele sînt fructele amare ale mîndriei.

O, ce s-ar întimpla dacă cei mîntuiți ar fi în toate legăturile lor cu semenii călăuziți cu adevărat și neîncetat de umilința Domnului Isus? Porunca umilinții vine de la Dumnezeu. Dacă ascultăm de această poruncă ea descoperă în noi două lucruri dureroase: Va descoperi mai întîi ce adîncime de mîndrie este în noi și cît de puțin dorim a ne supune în totul lui Dumnezeu. A doua descoperire va fi aceea că toate eforturile și toate ru-

M. UBA

găciunile noastre nu sînt în stare să primească ajutorul lui Dumnezeu, care să nimicească fiara urîită și respingătoare a mîndriei.

Dacă am putea să vedem ce produce fiecare simțămînt de mîndrie în sufletul nostru, am ruga pe toți citii vom întîlni să ne scape cu orice preț de această viperă; și dacă am putea să ne dăm seama de puterea dumnezeiască și dulce a umilinței, care schimbă totul în inimă și în viață, și dă afară otrava firii vechi, pentru a face loc Duhului lui Dumnezeu, pentru ca El să locuiască în noi, am dori mai bine să facem orice numai să nu pierdem cea mai mică fîrîmă de umilință. Să nu uităm niciodată, că mîndria a coborît pe îngerii cei mai înalți și i-a făcut demoni, pe cînd umilința înalță pe cel căzut pînă la tronul îngerilor, și aceasta este marea țintă a lui Dumnezeu cu cei căzuți. Mîndria înseamnă iad, iar umilința cer.

Dacă mîndria nu moare în noi, nimic ceresc nu poate trăi acolo. Dacă umilința nu-și seamănă în noi sîmînța, nu poate fi seceriș ceresc.

De dorim să înțelegem mai bine această virtute, „umilința“, este necesar s-o urmărîm în viața de fiecare zi a Mîntuitorului Isus.

„Isus a venit pe pămînt ca să aducă umilința pierdută, să ne facă părtași ei și să ne mîntuiască prin ea. El s-a smerit făcîndu-Se om, făcîndu-Se ascultător pînă la moarte. Filip. 2, 5—8. Umilința Lui a dat valoare morții Sale și așa a ajuns moartea Lui să fie mîntuirea noastră. Mîntuirea pe care ne-o dă El acum, este să ne facem părtași vieții Lui, morții Lui, Duhului Lui, umilinței Lui. Umilința Lui este secretul legăturii Sale cu Dumnezeu și a lucrării Lui de mîntuire. Mîntuirea noastră își are izvorul în umilința Lui. Iar mîntuirea pe care ne-o aduce El, dorește să ne facă umiliți ca El“.

„Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima, și veți afla odihnă pentru sufletele voastre“. Matei 11, 29. Blîndețea și umilința sînt lucrurile pe care ne le dorește Mîntuitorul. Umilința va fi izbăvirea noastră din mîndrie. Într-o zi, ucenicii se certaseră între ei, și ca să știe care era cel mai mare în împărăție, se înțeleseră să întrebe pe Domnul lor. Luca 9, 10; Matei 18, 3. Mîntuitorul a chemat la El un copilăș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Oricine se va umili ca acest copilăș va fi

cel mai mare în împărăția cerurilor. Fiîndcă cine este cel mai mic între voi acela este mai mare“. Una din virtuțile alese ale cerului, adevăratul duh ceresc, cununa tuturor darurilor, este umilința.

Umilința este lecția pe care Isus Mîntuitorul nu încetează s-o repete copiilor Săi de pe pămînt. Numai Domnul Hristos primit în inimă, va împlini în viața noastră umilința. Umilința trebuie să ajungă să ne stăpînească tot mai mult, ea trebuie să pătrundă sufletul și Duhul nostru. Adevărata umilință începe să ne stăpînească cînd în lumina lui Dumnezeu, vedem neputința noastră, ne recunoaștem nimicnicia noastră și începem să ne dezlipim de noi înșine, ca Dumnezeu să locuiască în noi și El să fie totul.

Credinciosul smerit privește pe fiecare frate și soră ca pe copii ai lui Dumnezeu. El privește pe cel slab ca pe fiul Împăratului și îi dă toată cinstea. Credinciosul umilit nu simte gelozie, nici invidie. El se bucură cînd alții sînt laudați. Cînd păcatele semenilor noștri ne pot duce la nerăbdare, la gînduri aspre și la cuvinte tăioase, credinciosul umilit se gîndește la viața și învățăturile Mîntuitorului său. El se îmbracă cu Hristos și primește de la El milă, bunătate, umilință și răbdare.

Apostolul Pavel scria colosenilor: „Astfel, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa terțați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii“. Col. 3, 12—14.

Umilința este floarea frumuseții și a sfințeniei. Sfințenia superficială se cunoaște prin lipsa de umilință. La Mîntuitorul, umilința a fost secretul vieții Lui, al mîntuirii Lui și al învățăturii Lui. Să alergăm la El, să ne ascundem în El, pînă vom fi îmbrăcați în umilința Lui. Atunci se va așeza în inima noastră ura față de mîndrie. Isa. 6, 5.

Umilința pregătește sufletul să trăiască prin credință, și tot ce nu este umilință, tot ce este grijă de sine, voință proprie, încredere în sine, alcătuiește puterea mîndriei, care nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Umilința alungă orice piedică din calea credinții; ne face să creștem în har și pune în inimă teama de mîndrie — cu cît un credincios are o inimă mai umilită, și mai goală înaintea lui Dumnezeu, cu atît ea va fi mai din plin umplută cu slava lui Dumnezeu.

Să urmăm cu credință pe Isus cel răbdător, blînd, umilit și cre-

Urmare la pagina 24

Îndreptățirea, starea firească a creștinului

Cînd cineva e îndreptățit, el are privilegiul de a-și păstra această stare pînă la capătul vieții. Aceasta ar părea o afirmație prea exagerată, însă cu cit cercetăm mai mult Cuvîntul lui Dumnezeu, cu atît mai de neșters este întipărit acest adevăr în mintea noastră.

După ce a avut loc nașterea din nou și îndreptățirea, nu se mai îngăduie ca viața să fie rînduită după legea inimii firești. Noi trebuie să părăsim nu obiceiurile cele mai rele, ci toate obiceiurile care sînt potrivnice legii lui Dumnezeu. Nu poate fi vorba de minuire dacă se curmă cu unele obișnuințe rele, în vreme ce se continuă cu altele; trebuie să aibă loc o deplină îndreptare a vieții, o covîrșitoare dorință de a aduce întreaga făptură a fi supusă descoperitei voințe a lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie ținta, năzuința și vointara alegere a inimii celei noi. Altcum, de ce folos este lucrarea harului? Nimeni care cu adevărat a fost convertit, nu poate recade într-o viață de păcat fără să-și strivească conștiința și să-și piardă prinderea de Dumnezeu.

Îndreptățirea atribuie păcătosului puțin toate meritele vieții neprihănite a lui Hristos. Cînd este îndreptățit, el primește Spiritul Sfînt și neprihănirea lui Hristos îi este atribuită; el este adoptat în familia lui Dumnezeu, și devine moștenitor a tot ajutorul pe care Cerul l-a prevăzut a destoinici inima recreată, a duce o viață biruitoare și la sfîrșit a fi mintuit. Față de adoptatul Său copil Dumnezeu nu reține nimic din ceea ce Cerul poate da, dacă creștinul vrea să ceară și să ia prin credință; așa că, în scurgerea vremii nimic nu va întrece pentru credincios aceea ce-i stătu la dispoziție cînd pentru prima dată deveni creștin. Totuși, deși îi stă la dispoziție tot harul rînduit lui, cel îndreptățit nu poate primi tot ce-i este făgăduit, deoarece îi lipsește cunoștința și credința de a căuta și a-și însuși.

Mintuirea este un dar de bunăvoie, dobîndit prin îndrituirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Păcătosul nu are drept la minuire. Aceasta nu se dobîndește prin fapte, și nici nu poate fi primită prin ceva ce poate fi oferit de om, ci numai prin harul și îndurarea lui Dumnezeu. Chiar și în ce privește primirea ei noi depindem de Domnul.

„De fiecare dată cînd zicem, datorită numelui Tău”, sau datorită lui Hristos noi folosim posibilitatea altcuiva, meritul altcuiva, și admitem sau acceptăm întreaga doctrină a neprihănirii atribuită. Fiecare credincios dobîndește zilnic pe o cale sau alta, aceea ce el personal nu e îndrituit a primi. Cînd un fiu primește o moștenire de la tatăl său, el primește ceva

ce nu este al lui, și care ușor și în mod legal i-ar putea fi luat. Cînd cineva primește printr-un testament o avere, el primește ceva la care n-are nici un drept, ci numai datorită unei fapte legale. Jurisprudența recunoaște aceste transferuri drept îndrituite și convenite, nu ca ceva fals și nepotrivit. Zilnic omul are de a face cu aceste principii de dobîndire a ceea ce nu are dreptul, doar fiindcă cineva dorește aceasta, și legea îi recunoaște această dorință. Atunci, de ce să vorbească el de transferuri false sau fictive cînd este vorba de binecuvîntări spirituale, care urmează întocmai același principiu? De ce să tăgăduiască el legea sau procesul jurisprudenței divine, prin care iertarea păcatului îi este conferită potrivit voinței altcuiva, sau îi este dobîndită prin posibilitatea altcuiva? Dacă legea pămîntească procedează în felul acesta cu el în lucrurile pămîntești de ce legea cerească nu ar proceda la fel cu el în lucrurile cerești?”

Una din țintele lucrării de naștere din nou este ca de aci încolo viața să fie trăită spre slava lui Dumnezeu. Înainte de nașterea din nou, noi am trăit potrivit trupului și dorințelor noastre firești; dar cînd am ajuns ai lui Dumnezeu, trebuie să trăim potrivit spiritului. Felul de viață al lui Hristos să devină felul nostru: noi trebuie să fim asemenea Lui iar nu El ca noi. Dumnezeu a rînduit ca toate sufletele reînculte să trăiască o viață plină de fapte bune. „Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. Efes. 2,10.

Viața creștinului este o viață de continuă credință. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. Hab. 2,4. El trăiește prin credința sa, și împărtășindu-se de foloasele singelui lui Hristos cum și de neprihănirea Lui ce i-a fost atribuită prin credință, el trăiește în așa fel ca să poată păstra tot ce a făcut Hristos pentru sine. După cum a dobîndit neprihănirea prin credință tot la fel își păstrează acest dar, și de aci înainte duce o viață sfîntă prin credință. În unele părți din Scriptură aceasta este numită sfințire.

După cum vom vedea, sfințirea este viață îndreptățită, trăită după ce a avut loc prima experiență cu ocazia venirii la Dumnezeu. Unii denumesc sfințirea „o reumplere”, „al doilea botez”, „a doua experiență”. Negreșit, dacă cineva nu a primit convenita îndrumare, și n-a ajuns să priceapă ce privilegiu are în Hristos, s-ar putea ca o a doua

binecuvîntare să fie necesară în vederea readucerii inimii rătăcite, din parțiala ei alunecare; dar pentru ca sufletul născut din nou să poată fi umplut cu Spiritul Sfînt, este nevoie ca el să crească din „har în har”, să înainteze din „credință în credință”, astfel încît niciodată să nu-și piardă prima binecuvîntare, sau ca să-și aibă cea de „a doua binecuvîntare”. Zilnic el este binecuvîntat cu dănuitoarea prezență și slujire a Spiritului Sfînt.

Din moment ce ai fost adoptat în familia cerească, tu ai privilegiul a pretinde toate făgăduințele lui Dumnezeu. La dispoziția ta îți stă tezaurul cel nescapat de har, iertare și putere a lui Dumnezeu. Nu este nevoie să aștepti la nesfîrșit împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, nici nu ai de trecut încercări și să faci experiențe amare spre a te dovedi demn de favoarea Sa. Tu ai fost acceptat datorită credinței tale, și prin această credință a ta poți pretinde făgăduințele Lui.

Spre a fi transpuse în viață, făgăduințele lui Dumnezeu trebuie însușite. Cînd un suflet consacrat vrea să primească ce este făgăduit, va și avea. Lucrul acesta se va împlini în aceeași clipă în care el își predă întreaga viață lui Dumnezeu și-și mărturisește păcatele; fiecare suflet poate atinge această plinătate atunci cînd o caută din toată inima.

Cînd cineva se consacră astfel lui Dumnezeu și se hotărăște să înlăture păcatul din viața sa, în inimă se produce un gol pe care Spiritul Sfînt îl umple imediat. Aceasta împlinește fiecă dorință a inimii celei noi. Pentru cel credincios, Domnul Hristos este totul în tot.

După ce a avut loc îndreptățirea prin credință, nu ar trebui să se mai întimplă recăderea în păcat. Aceasta nu vrea să spună că ispitele nu vor mai urmări pe credincios, ci mai de grabă că o putere îi este pusă la îndemînă ca să nu se mai întoarcă la vechea sa viață de păcat, ci de aci înainte să progreseze, dezvăluind un caracter plăcut lui Dumnezeu. Acum pomul este bun și trebuie să aducă numai roade bune — roadele Spiritului Sfînt.

„Nu știți că, dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sinteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” Rom. 6,16. Celui de care ascultăm, îi sintem și slujitori. Dacă trăim potrivit unei firi decăzute, noi aparținem lui Satana, și el are stăpînire asupra-ne; dacă slujim Domnului și în toate privințele alegem

să-L ascultăm, socotindu-L drept Domnul nostru, El ne primește și continuu ne sporește dorința a fi mai asemenea Lui. Fără de prezența Spiritului Sfânt cu noi, nu putem asculta pe Domnul; avându-L în noi, nu vom dovedi neascultare față de El. Ascultarea minată de iubire devine o dorință ce determină toate motivele inimii. Cînd este păstrată starea de îndreptățire, neprihănirea devine din ce în ce mai de dorit, pînă ce se ajunge că nu mai poate fi priceput cum se face că cîndva a găsit plăcere în obișnuințele și așa numitele poște ale păcatului.

Prin îndreptățire Dumnezeu ne-a făcut sfinți nu ca să ne întoarcem la păcat și să trăim în neascultare, ci ca să putem să-L urmăm în toate lucrurile ce le cere de la noi. „Ascultarea face mai mult decît jertfele”, spunea profetul Samuel cînd muștra pe Saul pentru neascultarea sa. 1 Sam. 15,22.

Nu există pentru creștin cale de a-și păstra îndreptățirea dacă de bună voie se întoarce la obiceiurile sale păcătoase. Deci, dacă un păcătos vine la Domnul, se pocăiește și-și mărturisește păcatele, el va găsi har și iertare; dar dacă după ce a fost curățat și îndreptățit, el ar alege să rămînă la vechile lui obiceiuri păcătoase, recăzînd în starea lui de mai înainte, el își va pierde ceea ce cîștigase prin credință și iarăși va ajunge rob păcatului. Nimeni nu poate umbla cu Dumnezeu cîtă vreme inima îi este stăpînită de Satana.

După ce cineva a păcătuit, nu orice păcat al său este un păcat de bunăvoie. Se poate ca cineva să fi primit mult din partea Domnului, și să se fi făcut în mare măsură părtaș de pacea lui Dumnezeu; totuși s-ar putea să păcătuiască și să săvîrșească un mare rău. S-ar putea ca o asemenea nelegiuire să nu fie un păcat de bună voie. Spunînd aceasta, nu vreau să scuz păcatul și nici nu dau nimănui libertatea să păcătuiască; însă într-o clipă de ispită cel îndreptățit ar putea săvîrși o călcare de lege, să dezonoreze pe Domnul și biserică Sa, și asupra-și să-și atragă rușine și ocară; totuși el se poate pocăi, să-și mărturisească păcatul, și pe cît cu putință să îndrepte răul săvîrșit. Atunci el va găsi iertare, iar Domnul va șterge nelegiuirea sa. Deși după ce fusese îndreptățit el mai păcătui, pe dată, pocăindu-se și mărturisind, el primește îndurarea și iertarea lui Dumnezeu. În felul acesta cel îndreptățit își păstrează starea de îndreptățire.

De exemplu, să socotim nelegiuirea lui Iuda Iscarioteanul trădînd pe Învățătorul lui, și aceea a lui Petru tăgăduind pe Domnul său. Era o mare deosebire în poziția acestor doi ucenici. Iuda nu găsi calea pocăinței; el nu găsi îndurarea datorită spiritului în care în mod conștient și hotărît alege

să tăgăduiască pe Domnul său; Iuda fusese avertizat de vail ce avea să urmeze faptei sale; dar, încă răsunîndu-i în urechi avertizarea, în mod conștient el trădă pe Hristos. Pe de altă parte, deși Petru fusese avertizat cu privire la ceea ce avea să facă, în el n-a fost pornirea de a tăgădui pe Domnul său; însă cînd dădu față cu suferința și posibil cu moartea, el a cedat spaimei și tăgădui pe Hristos de trei ori. Totuși, cînd auzi cîntatul cocoșului, conștiința îi fu zguduită, ieși și plîns amar. Petru găsi îndurarea datorită sincerității pocăinței sale. Iuda simți remușcare pentru fapta sa, cum și un simțămînt de rușine, însă fără de adevărată pocăință. Chiar și preoții îl disprețuiră și refuzară să-și reia banii pe care-i plătise să trădeze pe Hristos. Însă Petru fu iertat de un păcat săvîrșit în slăbiciune și spaimă.

Spre a ilustra încă deosebirea pe care o face Dumnezeu între cei ce păcătuesc, să luăm cazurile lui Saul și David. Amîndoi fuseser aleși de Domnul și unși de profetul Samuel a fi regi peste Izrael. Amîndoi păcătuiră. Saul nu dăduse deplină ascultare îndrumării Domnului în cazul Amalecitorilor. El folosi o lungă cale spre a aduce la îndeplinire poruncile Domnului, însă se făcu vinovat a nu fi ascultat întru totul. Samuel, i se adresă cu o aspră mustrare. Cînd Saul văzu pe Samuel, el zise: „Fii binecuvîntat de Dammul! Am păzit cuvîntul Domnului”. Însă cînd fu pus în fața dovezilor vinei sale, el recunoscu: „Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului, și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor, și i-am ascultat glasul”. 1 Sam. 15,13,24.

Recunoașterea lui Saul că păcătuesc veni după ce fu dovedit ca necredincios lui Dumnezeu; însă chiar și atunci el încă se mai scuză, învinuind pe popor pentru aceea ce el îngăduise.

Cînd David auzi parabola istorisită de profetul Natan referitor la bogatul care deși avea multime de turme și cîrezi, totuși trimise și luă singura mielușea a vecinului său sărac, spre a ospăta pe un oaspete ce-i venise, el fu cuprins de indignare față de cel care putuse fi așa de egoist și crud. Cînd profetul făcu aplicația parabolei prin cuvintele: „Tu ești acela”, în umilință regele își mărturisii urcioul său păcat și căută iertare. Datorită sincerității și mărturisirii sale, el găsi har și iertare. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu cunoaște inimile lucrurilor, și judecă după dreptate. El iartă pe cel care este sincer în pocăința sa, pe păcătosul cu inima cîinstită, cunoscînd pe cei ai Săi.

Creștinii trebuie să fie epistole vii ale lui Hristos. Ei îl reprezintă în trup și sint cunoscuți și citiți de toți oamenii. Bisericii din Corint, Pavel îi scria:

„Voi sînteți arătați ca fiind epistolele lui Hristos, scrise de voi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul și Dumezeului celui viu; nu pe nîte table de piatră, ci pe table care sint inimi de carne”. 2 Cor. 3,3.

Astfel creștinul îndreptățit este o solie vie adresată celor păcătoși ca ei să poată cunoaște ce poate face Hristos în favoarea unui păcătos care a găsit pe Domnul. Asemenea creștini nu sint doar carne și sînge, ca atunci cînd trăiau în păcat; însă acum ei sint trupul lui Hristos, biserica Lui, și sint mădular ale acestui trup. Spiritul lui Dumnezeu locuiește în lăuntrul inimilor lor, și ei îl iubesc și ascultă.

Toți cei îndreptății sint simțitori față de păcat. Îndreptățirea lor le-a deschis ochii să vadă păcatul într-o mai cuvenită lumină decît mai înainte; ei se feresc de ispite pentru numele lui Hristos care muri pentru ei; și se străduiesc să umble în înnoirea vieții. Porunca: „Să nu intristați pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiti pentru ziua rîscumpărării” (Efes. 4,30), arde continuu în inimile lor ca o solie căreia ei trebuie să-i dea ascultare.

Creștinul care a primit îndreptățirea aduce roadele Spiritului. El se străduiește să facă continuu lucrul acesta; cînd nu izbuteste, se intristează și nu-l poate mingia decît iertarea și harul. Cînd pierde bani, prieteni, și influență, nu a pierdut totul; el poate recîștiga o parte din ce a pierdut sau să meargă mai departe și fără de aceea; însă cînd a pierdut pe Dumnezeu, nimic altceva decît viața Fiului lui Dumnezeu nu-i poate împlini lipsa. Aceasta înseamnă că dacă de bună voie continuă în păcat, el ajunge unul dintre aceia despre care este scris că „răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit”. Ebr. 6,6. Moartea este osînda pentru orice păcat. Cînd cel îndreptățit de bună voie se întoarce la neascultarea sa și trăiește potrivit firii de carne, așa cum trăise înainte de convertirea sa, el din nou trebuie să fie spălat în singele lui Hristos, dacă urmează să găsească iertare. Viața se găsea în acest sînge, și deci păcatul său cerea moartea lui Hristos.

Dacă creștinul îndreptățit urmează să aibă o îndrituită nădejde de cer, el trebuie să trăiască așa cum ar fi avut-o Hristos. El trebuie să umble așa cum a umblat Hristos, și să săvîrșească faptele neprihănirii; „căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. 2 Cor. 5,17. Astfel, inima renăscută trăiește o viață nouă în ascultare de voia lui Dumnezeu.

Niciodată nu trebuie să uităm că slujirea cu inima pe jumătate înseamnă pierderea împărăției slavei.

Ea ne face să rămănem în rindurile păcătoșilor, și atunci când ei vor fi pedepsiți, noi ne vom găsi printre ei. Hristos vorbi lămurit în această privință prin cuvintele ce nu pot fi greșit înțelese:

„Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! n-am proorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut: depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege. De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stincă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bădut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelii zidite pe stincă. Însă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare”. Mat. 7,21-27.

Această vorbire a Celui care mură pentru noi ar trebui să ne determine să privim în serios asupra faptelor noastre, și să cunoaștem că dacă nu umblăm cu Dumnezeu acum, nu vom domni împreună cu El în slavă.

Continuu să fim mînte că renașterea și îndreptățirea nu ucid trupul, ci ele schimbă inima, dorința și voința. Creștinul trăiește într-un trup de carne. Carnea nu este sfințită, însă inima cea nouă are datoria de a aduce trupul în deplină ascultare de Dumnezeu. Pavel spunea: „Nu știți că cei ce alegă în locul de alergare, toți alegă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrînări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veșteji. Eu deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. 1 Cor. 9,24-27.

Vorbind despre dorințele trupului, un scriitor creștin spune: „Atita vreme cît aceste lucruri sînt stăpînite cu tărie, înfrîinate și menținute în convenitele lor relații, ele sînt nevinovate și curate. Numai atunci cînd sfarmă legăturile, ele devin tendinse spre rău și îndemn la păcat. Nu va putea veni cîndva o vreme, cel puțin în lumea aceasta, cînd să nu existe primejdia ca ele să izbucnescă, cînd să nu fie nevoie să fie ținute sub veghe și rugăciune. Dacă am fi curați ca și Adam, negreșit am cădea ca și el,

dacă nu vom veghea asupra noastră cu mai multă stăruință decît dovedi el; căci împrejurările vor fi mai nefavorabile”.

Creștinul îndreptățit se străduiește să păstreze și să cultive îndreptățirea cu mai multă stăruință decît se străduiește să păstreze averile materiale, rangul, sau chiar și viața sa. Îndreptățirea este comoara sa, îi este totul. Suprema lui dorință este de a fi curat înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu poate lua de la el îndreptățirea pe care i-a acordat-o Dumnezeu, sau „haina de nuntă” a deplinei dreptăți a lui Hristos, dată lui prin credința sa.

C. Adv.

UN PREOT VEȘNIC

Continuare de la pagina 20

cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele. Căci negreșit, El nu luă asupra-și natura ingerilor; ci El luă asupra-și sămînța lui Abraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere”. Ebr. 2, 9. 14-17

Motivul acestui fapt este clar. „Prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți”. Ebr. 2, 18. „Căci n-avem Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Ebr. 4, 15.

Mintuitorul nostru este una cu neamul omenesc. Asemenea prototipului Său din vechime, El „e luat din mijlocul oamenilor” și „este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu”. Ebr. 5, 1. Marele preot din vechime, reprezenta înaintea lui Dumnezeu întreaga comunitate. Pe pieptarul și pe umerii săi el purta numele Izraeliților. Cînd intra în Sfînta Sfîntelor el apărea înaintea lui Dumnezeu drept reprezentant al lor. Prin el națiunea își mărturisea și lepăda păcatele, căci, după cuvintele lui Moise, către Aaron: „Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea a-dunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului”. Lev. 10, 7.

Hristos ca preot este Cel ce stă ca reprezentant. „De aceea este scris: Omul dinții Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață”. 1 Cor. 15,45. Rom. 5, 18-19. „După cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”. 1 Cor. 15, 22.

S-a socotit întru totul potrivit ca o parte din lucrarea lui Hristos pentru mîntuirea noastră să fie simbolizată în vechiul așezămînt prin slujba preotului — care trebuie

să ia asupra-și nelegiuirea păcătoșului și să-i poarte vina. Moartea unui animal nu putea aduce ispășire pentru păcatul cuiva. Se cerea moartea unui om — negreșit a unui Dumnezeu-om, însă neapărat un om. De aceea Hristos este și preot și jertfă. Hristos, „prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără păcat lui Dumnezeu”, „și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou”. Ebr. 9, 14. 15. Datorită ființei Sale atît Dumnezeu cît și om, și în meritele morții Sale drept jertfă, „de aceea și poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca și mijlocașcă pentru ei”. Ebr. 7, 25.

Apostolul Ioan prezintă același adevăr. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. 1 Ioan 2, 1. 2.

Cît de mîngîietor este pentru înima creștinului să știe că Isus însuși este gata să poarte rugăciunile și cererile sale înaintea tronului celui înfinit, și să trimeată ajutor în fiecă necaz.

Umilința, podoaba creștinului

Continuare de la pagina 21

dincios. El și-a dat viața pentru noi. El singur poate înfăptui în noi ceea ce este El. Cînd Isus se naște în noi, atunci începe o viață nouă de pace, de bucurie, de umilință. Lumina Lui strălucește în noi, împărăția Lui este așezată în noi și dragostea și umilința Lui ne umple inimile. Să ne îmbrăcăm cu smerenie și s-o purtăm mereu; ea să ne fie cîngătoare în jurul coapsei noastre, și să trăim toată viața în umilință.

Să privim cu ochii umilinței pe frații noștri, pe aproapele nostru, și atunci vom ajunge să înțelegem adevărata umilință și aceasta va fi o binecuvîntare cerească, pe care n-am gustat-o pînă aci. Crede din toată inima că Isus pe care Dumnezeu L-a dat să împlinească lucrarea mîntuirii tale, va veni ca să locuiască în inima ta, să lucreze în ea așa ca să te facă după cum voiește Tatăl să fie.

„E R A T A”

În numerele revistei noastre 5/6 și 9/10, 1968, din greșeală, poeziile, „Să piară pustia” și „Ca izvorul” au apărut sub numele Damian Zamfir și nu Titu Zamfir, care este autorul acestor poezii. Facem cuvenita rectificarea cerîndu-ne scuze pentru eroarea strecurată.

Redacția

P A C E

Căminul

Scump pământ, chezuie-a fericirii noastre,
Ne ești mult mai frumos cum florile din glastre.
Ferice casa unde parfumul tău adie
Și țara unde glia pe tine domn te știe ;
Căminul unde tu ești cel mai presus de toate,
În viața conjugală prezent pînă la moarte ;
Poporul care-ascultă șoptirile-ți divine
Și-alege calea sfîntă ce duce drept la tine.
Noian de vremi trecut-au de cînd străbunii noștri
Te așteptau cu lacrimi... o știu pe cer și aștrii.
Dar secole de-a rîndul nu le-a fost dat să știe
Decît vremi de urgie, a soartei vitregie.

De cînd drapelu-ți fluturi pe ale noastre plaiuri,
La noi e sărbătoare, te-mpodobim cu lauri.
Sub adierea-ți sfîntă iarba-i mai mătăsoasă,
Susurul tău cel dulce urechea ne încîntă
Și cucul din dumbravă parcă mai vesel cîntă.
Iar soarele din slavă ce viață toarnă-n toate,
Cu sulifi de lumină din lanuri aur scoate.
Te ogîndești în lacuri, pe stincile cărunte,
În murmur de cascade, pe-a piscurilor frunte.
A brazilor pădure, ozonul fără tină,
Miresme de tămiiie în cinste îți închină ;

Și munții ce pe vremuri ne ofereau salvarea,
Cînd dușmanul de moarte se revărsa ca marea,
Azi ne îmbie darnic sinu-i plin de tezaur ;
Căci tu ne-ajuzi să scoatem cărbune, fier și aur.
Pirae jucăușe, a munșilor odrasle,
Se-aruncă în turbine în goana lor la vale,
Și-n casă-i zi și noaptea, ne luminează satul ;
Bunica toarce vesel... a aruncat opaișul.
În loc de sabie, coasa ne-ai pus-o tu în mînă,
Și pruncii ne sînt veseli și grași ca luna plină.
Văzînd a noastre bunuri, zîmbesc soare și lună ;
La noi domnește pace... pace și voie bună.

SZEMES ZOLTAN

Curierul
ADVENTIST